

รายงานวิจัย

เรื่อง

การศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม

An Analytical Study in Language, Literature and Culture :
The Case Study of Once Upon a Time in the Old Bridge
(Dafeng Zushi) Movie

โดย

สุพัฒน์ กอบตระกุล

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ชื่องานวิจัย: การศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)
ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม

ชื่อผู้วิจัย: สุพัฒน์ กอบตระกูล

ปีที่ทำการวิจัยแล้วเสร็จ: 2567

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาความเชื่อต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) 2) เพื่อศึกษาภาษาและโวหารภาพพจน์ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) 3) เพื่อศึกษาลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) งานวิจัยนี้จัดว่าเป็นงานวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้วิธีการ “พรรณนาเชิงวิเคราะห์” (Analytical Description) ศึกษาวิเคราะห์องค์ความรู้ทางด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ทั้งนี้ ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะเด่นของภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านเนื้อเรื่องและเนื้อหา: ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้สอดแทรกความเชื่อโบราณของจีน สะท้อนให้เห็นถึงภูมิหลังที่ลึกซึ้งของวัฒนธรรมจีน ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจวัฒนธรรมจีนได้มากยิ่งขึ้นโดยผ่านภาพยนตร์ ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอเรื่องราวของความเชื่อโบราณของจีน สะท้อนผ่านตัวละครที่สำคัญ ๆ ในภาพยนตร์ได้อย่างแยบยล ความเคลื่อนไหวของตัวละครในแต่ละฉากก็มีความสมจริง

2. ด้านสำนวนภาษา: ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ผู้ประพันธ์เลือกใช้สำนวนภาษาพรรณนาลักษณะของตัวละคร บทสนทนาของตัวละคร ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ฉากของเหตุการณ์ในเรื่องได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน รวมทั้งสำนวนจีนที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ก็เป็นสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งและสะท้อนให้เห็นถึงภูมิหลังทางด้านวัฒนธรรมจีนได้เป็นอย่างดี

3. ด้านตัวละคร: ตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) สามารถสะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวชีวิตจริง ๆ ของผู้คนทั่วไปในช่วงปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง ลักษณะนิสัยที่โดดเด่นที่แฝงอยู่ในตัวละครแต่ละตัวในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นบทพิสูจน์ให้ผู้ชมภาพยนตร์ได้หันกลับมามองย้อนดูตัวเองในแง่มุมต่าง ๆ ดังคำกล่าวที่ว่า “ดูละคร แล้วย้อนดูตัว”

คำสำคัญ: ไต้ฮงโจวซือ ภาษา วรรณกรรม วัฒนธรรม

Research Title: An Analytical Study in Language, Literature and Culture:
The Case Study of Once Upon a Time in the Old Bridge
(Dafeng Zushi) Movie

Researcher: Supat Koptrakoon

Year: 2024

Abstract

This research aims to studying literary elements of Dafeng Zushi, as a Costume Time-Travel Movie. This research adopts documentary research and descriptive analysis as a key framework. This research has purposed to study 1) Chinese social beliefs in Dafeng Zushi, 2) the distinctive features of language and content in the original soundtrack of Dafeng Zushi, 3) the characteristics of the characters in Dafeng Zushi The results are as follows:

1. Story: Dafeng Zushi contains ancient Chinese beliefs that reflects the wisdom of ancient Chinese people. Ancient Chinese beliefs in Dafeng Zushi can make the audience understand Chinese culture better.

2. Language and Idiomatic Phrases: The language and dialogue of Dafeng Zushi are very appropriate, and the writer uses words to describe the characters well. Especially the idioms and proverbs in Dafeng Zushi can reflect the Chinese cultural background.

3. Characters: Characters in Dafeng Zushi have outstanding personality. They can reflect the social and cultural of Song Dynasty. In addition, the character's behavior and ideas in Dafeng Zushi can let the audience review their behavior.

Keywords: Dafeng Zushi, Language, Literature, Culture

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลวงปู่ใต้สองงง) ด้านภาษา
วรรณกรรม และวัฒนธรรม” สำเร็จลุล่วงเป็นไปด้วยดี จากความกรุณาจากมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
โดยมีท่านอธิการบดี ดร.อนาวุฒิ ชูทรัพย์ ประธานกรรมการการวิจัย คณะกรรมการการวิจัยทุกท่านที่
ได้พิจารณาทุนอุดหนุนการวิจัยให้แก่ข้าพเจ้า รวมทั้งที่ปรึกษางานวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.
ลดาวลัย วัฒนบุตร ที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจุดบกพร่องของงานวิจัยนี้ให้ถูกต้องมาโดย
ตลอด

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและนวัตกรรม คณบดีคณะศิลปศาสตร์ หัวหน้า
หมวดวิชาศึกษาทั่วไป และกัลยาณมิตรชาวเงินทุกท่าน ที่ได้กรุณาเอื้อเพื่อแหล่งข้อมูลที่ทรงคุณค่าและ
เป็นประโยชน์ จนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ตามปณิธานที่ตั้งไว้

สุพัฒน์ กอบตระกูล
พฤษภาคม 2567

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย	2
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตการวิจัย	2
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
1.6 ประโยชน์ของงานวิจัย.....	3
1.7 วิธีดำเนินการวิจัย.....	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต๋ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)	5
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	13
บทที่ 3 ความเชื่อในภาพยนตร์เรื่องไต๋ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง).....	14
3.1 ความเชื่อเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิม.....	15
3.2 ความเชื่อเรื่องพระอมิตาพุทธเจ้า.....	16
3.3 ความเชื่อเรื่องกระจกสะท้อนแสงวิเศษ.....	17
บทที่ 4 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต๋ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)	22
4.1 ไต้ฮงโจวซือ.....	23
4.2 หลิงหลิง (ชุยเซี่ยวเจิน).....	28
4.3 สายสีบลู.....	32
4.4 ไต้เท้าฝิง	34

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	38
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	38
5.2 อภิปรายผล	41
5.3 ข้อเสนอแนะ	42
บรรณานุกรม.....	43
ประวัติผู้วิจัย	44

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลวงปู่ไต้ฮงกง (ไต้ฮงโจวซือ, ช่งต้าเฟิง 大峰祖师, 宋大峰) เป็นพระนิกายเซน (禅) ที่คนไทยเชื้อสายจีนรู้จักกันเป็นอย่างดี ปณิธานการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากของหลวงปู่ไต้ฮงกงยังคงได้รับการกล่าวขานมาจนถึงปัจจุบัน คนไทยเชื้อสายจีนได้ยึดหลักปณิธานการช่วยเหลือผู้ยากไร้ของหลวงปู่ไต้ฮงกง เป็นต้นแบบในการสร้างคุณงามความดี

ในจดหมายเหตุอำเภอเตี้ยเอี้ย เมืองแต้จิ๋ว มณฑลกวางตุ้ง ได้มีการบันทึกประวัติหลวงปู่ไต้ฮงกงไว้ว่า หลวงปู่ไต้ฮงกงเกิดที่เมืองเวินโจว (温州) มณฑลเจ้อเจียง (浙江) ประเทศจีน ในสมัยราชวงศ์ซ่ง (北宋末年) ครอบครัวของหลวงปู่ไต้ฮงกงมีฐานะร่ำรวย ในช่วงวัยเรียน หลวงปู่ไต้ฮงกงมีความใฝ่เรียนเป็นอย่างมาก จนสอบได้เป็นบัณฑิตชั้นเอก (进士) ต่อมาหลวงปู่ไต้ฮงกงก็ได้รับราชการเป็นนายอำเภอเซียวเฮงของแคว้นเจียงเจี๋ย (浙江绍兴县令) หลวงปู่ไต้ฮงกงรับราชการได้ไม่กี่ปี ก็รู้สึกหมดหวังในอาชีพรับราชการ เนื่องจากการฉ้อราษฎร์บังหลวงของราชสำนักในยุคนั้น เมื่อหลวงปู่ไต้ฮงกงอายุ 54 ปี หลวงปู่ไต้ฮงกงจึงตัดสินใจบวชเป็นพระทำหน้าที่เผยแผ่ธรรมะ

ในมณฑลฮกเกี้ยน (福建) เมื่อหลวงปู่ไต้ฮงกงอายุ 81 ปี ก็ได้รุดงค์มาถึงที่อำเภอเตี้ยเอี้ย (朝阳) เมืองแต้จิ๋ว (潮州) มณฑลกวางตุ้ง (广东) และเข้าจำพรรษาที่อารามเล่งจิวโก้วอี้ ในปักซัว ต่อมาหลวงปู่ไต้ฮงกงได้ย้ายไปจำพรรษาที่วัดเมี้ยนอันกวน ในตำบลฮั่วเฟ็ง (和平) ที่ตำบลฮั่วเฟ็งมักเกิดภัยธรรมชาติ เช่น พายุ น้ำท่วม ไฟไหม้ โรคระบาด ภัยแล้งอยู่บ่อย ๆ จึงทำให้มีผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก หลวงปู่ไต้ฮงกงกับลูกศิษย์จึงได้ร่วมกันเก็บศพของผู้ยากไร้ไปฝังโดยไม่รังเกียจ และได้ตั้งศาลารักษาโรคที่ริมโขดหินใหญ่ เพื่อจัดหาอาหารให้แก่ผู้ยากไร้ที่เดือดร้อน เมื่อหลวงปู่ไต้ฮงกงเห็นผู้คนเดินทางข้ามแม่น้ำเหลียงเจียง (练江) ที่มีขนาดกว้างถึง 300 วา และมีสายน้ำเชี่ยวกรากตลอดทั้งปีจนเกิดเหตุเรือล่มคนจมน้ำอยู่เสมอ หลวงปู่ไต้ฮงกงจึงเชิญชวนให้ชาวบ้านร่วมกันบริจาคเงินและสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเหลียงเจียง ทั้งนี้ การก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเหลียงเจียงถือว่าเป็นคุณูปการสุดท้ายที่หลวงปู่ไต้ฮงกงได้สร้างไว้ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพในวัย 88 ปี

ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ที่ถ่ายทำในปี ค.ศ. 2013 กล่าวถึงเรื่องราวเมื่อ 900 กว่าปีก่อนที่หลวงปู่ไต้ฮงกงได้สร้างคุณงามความดีไว้จนท่านมรณภาพ ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นสื่อกลางในการเผยแผ่คุณงามความดีของหลวงปู่ไต้ฮงกงให้คนทั่วไปได้รู้จักการสร้างกุศลและการทำความดีให้เป็นที่แพร่หลายมากยิ่งขึ้น ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้แพร่ภาพออกอากาศทางช่อง CCTV (China Central Television 中国中央电

视台) รวมทั้งได้แพร่ภาพออกอากาศในหลาย ๆ ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ประเทศไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย ฯลฯ ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า ได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นพระที่ใช้ชีวิตอย่างสมถะ ไม่ยึดติดในทางโลก การสร้างคุณงามความดีของได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นจุดเริ่มต้นให้คนแต่จิวและซิวเถา (潮汕人) ได้สร้างความดีกันมาอย่างต่อเนื่องในเมืองฉวหยาง (เตี้ยเอี้ย 朝阳) สามารถกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นภาพยนตร์ที่สะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าของการสร้างคุณงามความดีที่ไม่มีวันหมดสิ้นและไม่มีวันเหือดแห้งไปจากโลกใบนี้ ดังนั้นการศึกษาประวัติชีวิตของได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) โดยผ่านภาพยนตร์จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะทำให้ได้เข้าใจเรื่องราวและประวัติชีวิตของได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) แล้ว ยังจะทำให้ได้ความรู้ทางด้านภาษาวรรณกรรม และวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้อีกด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

1.2 คำถามการวิจัย

- 1.2.1 ความเชื่อต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นอย่างไร
- 1.2.2 องค์ประกอบในภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษาและโวหารภาพพจน์เป็นอย่างไร
- 1.2.3 ลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.3.1 เพื่อศึกษาความเชื่อต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)
- 1.3.2 เพื่อศึกษาองค์ประกอบในภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษาและโวหารภาพพจน์
- 1.3.3 เพื่อศึกษาลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาในงานวิจัยนี้ คือ (1) ไฟล์ .mp4 ภาพยนตร์เรื่องได้อังโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เวอร์ชันภาษาจีน

1.4.2 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลางานวิจัยเรื่องนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 1 ปี เริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ.2565 ถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2566

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ไต๋ฮงโจวซือ หมายถึง ภิกษุจีน นิกายมหายาน สมัยราชวงศ์ซ่ง (宋朝) ช่วงรัชสมัยจักรพรรดิซ่งเหรินจง (宋仁宗) ไต๋ฮงโจวซือมรณภาพในช่วงรัชสมัยจักรพรรดิซ่งเกาจง (宋高宗) ไต๋ฮงโจวซือเป็นผู้ริเริ่มบุกเบิกสงเคราะห์ชาวบ้านเกี่ยวกับการเก็บศพที่ไร้ญาติ ซ่อมแซมถนนหนทางที่ชำรุด และสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเหลียงเจียง ต่อมาการทำความดีเพื่อผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทนของไต๋ฮงโจวซือได้ถือเป็นจุดกำเนิดของมูลนิธิป่อเต็กตึ๊งซึ่งเป็นมูลนิธิการกุศลของจีน

1.5.2 หลวงปู่ไต๋ฮงกง หมายถึง ชื่อเรียกทั่วไปของไต๋ฮงโจวซือ นิยมใช้เรียกกันเพื่อให้คนทั่วไปเข้าใจได้ง่ายขึ้น

1.5.3 ความเชื่อ หมายถึง การยอมรับและนับถือว่าเป็นความจริงหรือมีอยู่จริงตามธรรมชาติ การยอมรับและนับถือดังกล่าวอาจมีหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์ได้ หรืออาจไม่มีหลักฐานที่จะพิสูจน์สิ่งนั้นให้เห็นจริงได้

1.5.4 ลักษณะของตัวละคร หมายถึง ลักษณะนิสัย บุคลิกเฉพาะของตัวละคร บุคลิกภาพที่แสดงให้เห็นว่าเป็นคนอย่างไร ทศนคติ ความรู้สึกนึกคิด วิธีการมองโลกของตัวละคร มุมมองในการตัดสินใจของตัวละคร ปฏิกริยาทางความคิดที่มีต่อสถานการณ์ที่ตัวละครกำลังเผชิญอยู่ คำพูดและลักษณะการพูดของตัวละคร ภูมิหลังของตัวละคร ตลอดจนบทบาทที่สำคัญในเรื่อง

1.6 ประโยชน์ของงานวิจัย

1.6.1 ทำให้รู้และเข้าใจองค์ประกอบของภาพยนตร์เรื่องไต๋ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต๋ฮงกง) ในด้านต่าง ๆ

1.6.2 ทำให้รู้และเข้าใจลักษณะเด่นของภาพยนตร์เรื่องไต๋ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต๋ฮงกง) ในด้านต่าง ๆ

1.6.3 สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนภาษาจีนที่เหมาะสมให้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ รวมทั้งสามารถใช้เป็นแนวทางในการเตรียมการสอน และปรับปรุงเนื้อหาการเรียนการสอนภาษาจีนให้แก่อาจารย์ หมดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

1.7 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Descriptive) ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.7.1 ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล

1.7.2 ศึกษาความเชื่อต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลงปู่ใต้สองกง) โดยการใช้วิเคราะห์ถ้อยคำและสำนวนต่าง ๆ ในบทสนทนาที่กล่าวถึงความเชื่อ

1.7.3 ศึกษาองค์ประกอบในภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลงปู่ใต้สองกง) ในด้านการใช้ภาษาและโวหารภาพพจน์

1.7.4 ศึกษาลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลงปู่ใต้สองกง) โดยการใช้วิเคราะห์ถ้อยคำและสำนวนต่าง ๆ ในบทสนทนาที่กล่าวถึงลักษณะเด่นของตัวละคร

1.7.5 สรุปผลการศึกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม” An Analytical Study in Language, Literature and Culture: The Case Study of Once Upon a Time in the Old Bridge (Dafeng Zushi) Movie 语言 • 文学 • 文化：中国电影作品研究——以《大峰祖师》为例 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัยภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

2.1.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบของบทภาพยนตร์

การวิเคราะห์องค์ประกอบของบทภาพยนตร์ในแต่ละส่วน มีจุดประสงค์เพื่อสร้างความเข้าใจในการดำเนินเรื่อง ลักษณะของตัวละคร ฯลฯ ทั้งนี้ องค์ประกอบของบทภาพยนตร์ ได้แก่

(1) โครงเรื่อง (Plot)

หมายถึง ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่เป็นส่วนสำคัญของการเล่าเรื่อง

(2) ตัวละคร (Character) แบ่งออกเป็น

(2.1) ตัวละครหลัก / ตัวเอก / พระเอก / นางเอก (Protagonist)

(2.2) ตัวละครปะทะ / ตัวโกง / ผู้ร้าย / คู่กรณี (Antagonist)

(2.3) ตัวละครแบบกลม (Well Rounded Character) หรือที่เรียกว่า ตัวละครหลากหลายมิติ คือ ตัวละครที่มีความซับซ้อนหลายมิติ มีความเป็นมนุษย์ มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี มีทั้งด้านบวกและด้านลบ

(2.4) ตัวละครแบบแบน (Typed / Flat Character) หรือที่เรียกว่า ตัวละครมิติเดียว คือ ตัวละครที่ไม่ซับซ้อน มองเห็นได้เพียงด้านเดียว มักเป็นตัวละครที่มีนิสัยเพียงด้านเดียวเท่านั้น เช่น ตัวละครที่มีนิสัยดีมาตลอดเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ตัวละครที่มีนิสัยชั่วร้ายมาตลอดเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ

(2.5) ตัวละครแบบตายตัว (Static Character) คือ ตัวละครที่มีลักษณะบุคลิก และลักษณะนิสัยคงที่ตายตัว นิสัยไม่เปลี่ยนแปลงตลอดทั้งเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ

(2.6) ตัวละครแบบมีพัฒนาการ (Dynamic Character) คือ ตัวละครที่สามารถปรับเปลี่ยนนิสัยและทัศนคติไปตามประสบการณ์หรือสภาพจิตใจได้

(3) ความคิด (Thought) / แก่นเรื่อง (Theme)

(3.1) ความคิดในภาพยนตร์จะเป็นการตอบคำถามว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...” ในช่วงสุดท้าย เมื่อผู้ชมชมภาพยนตร์เรื่องนี้จนจบ ผู้ชมต้องได้รับบทเรียนอะไรบางอย่างกลับไป หรือส่วนใด ช่วงใดของภาพยนตร์เรื่องนี้กระตุ้นให้ผู้ชมได้นำไปคิดต่อยอด หรือนำไปคิดวิเคราะห์พิจารณาตนเองและคนรอบข้าง

(3.2) โดยปกติ ผู้เขียนจะสอดแทรกคำพูดหรือเหตุการณ์ที่สะท้อน “แก่นเรื่อง” ไว้ ผู้ชมต้องหาแก่นเรื่องในบทภาพยนตร์ให้พบ จึงจะสามารถเข้าใจความคิดรวบยอดของผู้เขียนในตอนท้าย หรือตอนจบของภาพยนตร์

(4) ภาษา (Diction)

ภาษาเป็นสื่อที่แสดงให้เห็นถึงโครงเรื่อง ตัวละคร และความคิดในภาพยนตร์ การวิเคราะห์องค์ประกอบของบทภาพยนตร์ จึงจำเป็นที่จะต้องหา “ความหมายโดยตรง” (Denotative Meaning) และ “ความหมายโดยนัย” (Connotative Meaning) ตลอดจนวิเคราะห์ความเป็นร้อยแก้วร้อยกรอง ต้องดูให้ออกว่า ทำไมผู้เขียนจึงใช้ภาษาลักษณะนี้ ภาษาที่ใช้มีความสำคัญอย่างไรกับตัวละคร

(5) เสียง (Song)

โดยปกติ ภาพยนตร์จะกำหนดเสียงในภาพยนตร์ไว้ เช่น เมื่อถึงฉากนี้ให้ใช้เพลง... หรือกำหนดตามว่ามีเสียงกคกริ่งประตูดังขึ้น ประตูจึงเปิดออก อย่างไรก็ตาม ก็มีบทภาพยนตร์บางประเภทที่ผู้เขียนไม่ได้กำหนดเสียงเอาไว้อย่างชัดเจน ซึ่งจะต้องวิเคราะห์จากคำพูดของตัวละคร จึงจะทำให้เข้าใจได้ว่า เสียงนั้นหมายถึงอะไร

(6) ภาพ (Spectacle)

หมายถึง สิ่งที่ผู้ชมมองเห็นได้ทั้งหมดในระหว่างการดูภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นฉากกับกิริยาท่าทาง และสิ่งที่ตัวละครกระทำ หมายรวมถึง ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า ฯลฯ

2.1.2 ลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์

ลักษณะโดยทั่วไปของตัวละครในภาพยนตร์ มี 7 ข้อ ได้แก่

(1) ลักษณะภายนอก (Appearance) คือ จุดเด่นในรูปร่างหรือจุดสังเกตภายนอกของตัวละคร เช่น ตัวละครตัวนี้มีอายุเท่าไร ส่วนสูงเท่าไร หน้าตาเป็นอย่างไร ผมสีอะไร ฯลฯ

(2) ลักษณะนิสัย (Characteristic) คือ บุคลิกภาพของตัวละครที่แสดงให้เห็นว่าเป็นคนอย่างไร พฤติกรรมเป็นอย่างไร รสนิยม นิสัยส่วนตัว เวลาอยู่คนเดียวแล้วนิสัยเป็นอย่างไร ซึ่งจะสามารถเทียบได้กับคำว่า “ลูก” เช่น ลูกหนุ่มเซอร์ ลูกหนุ่มเนียบมาดเข้ม ฯลฯ

(3) ทศนคติ (Attitude) คือ ลักษณะภายในความรู้สึกนึกคิด มุมมองที่ใช้ตัดสินใจและเผชิญกับโลกในภาพยนตร์ ทศนคติของตัวละครเป็นสิ่งที่ขับเคลื่อนให้ตัวละครต้องตัดสินใจในเรื่องที่อาจจะถูกต้อง หรือผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต รวมทั้งเป็นหัวใจที่จะทำให้ตัวละครนั้นมีจุดยืนในโลก ละครที่แตกต่างจากตัวละครตัวอื่น ๆ

(4) คำพูด (Speech) คือ ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จังหวะในการพูด คำพูดจะสามารถเพิ่มจุดเด่นให้กับตัวละครได้อย่างชัดเจน เพราะทุก ๆ เรื่องราวจะได้รับการถ่ายทอดจากบทสนทนา บทสนทนาที่ดีจะต้องแสดงอารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดของตัวละครไปให้ผู้ชมภาพยนตร์

(5) ภูมิหลัง (Background) คือ อดีตเคยเป็นใคร เกิดที่ไหน ครอบครัวเป็นอย่างไร เหตุการณ์ฝังใจในอดีตส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละครในปัจจุบัน หากผู้เขียนสามารถผูกเรื่องโดยใช้ปมที่เชื่อมโยงถึงปัจจุบันที่ตัวละครกำลังเผชิญอยู่ ตัวละครจะกลมกลืนและมีมิติมากยิ่งขึ้น ถ้าหากว่าตัวละครไม่มีภูมิหลัง หรือมีภูมิหลังที่สามารถเดาได้อย่างง่ายดาย ก็อาจจะทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นน่าเบื่อในทันที

(6) บทบาทสำคัญ (Role) คือ บทบาทของตัวละครในภาพยนตร์ เช่น พระเอก นางเอก นางร้าย เพื่อนพระเอก เพื่อนนางเอก ฯลฯ มีบทบาทและหน้าที่หลัก ๆ ในเรื่องที่จะต้องทำอะไร

(7) ความสัมพันธ์กัน (Associate) คือ ตัวเชื่อมโยงสถานะความสัมพันธ์ ซึ่งมีผลต่อบทสนทนา สามารถเพิ่มแรงจูงใจและแรงกระตุ้นจิตใจของตัวละคร

- ลักษณะนิสัยโดยทั่วไปของตัวละครในภาพยนตร์ มี 2 ประเภท ได้แก่

(1) ตัวละครที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน (Flat Character) คือ ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เป็นตัวแทนทางความคิด หรือคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว เช่น เป็นคนดี เป็นคนใจดี หรือเป็นคนชื้อสัตย์ ฯลฯ

(2) ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อน (Round Character) คือ ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีลักษณะนิสัยคล้ายกับปุถุชนทั่วไป ตัวละครลักษณะนี้ ผู้เขียนมักจะไม่แนะนำโดยตรงว่า มีลักษณะนิสัยใจคอเป็นอย่างไร ผู้ชมภาพยนตร์จะต้องศึกษาจากส่วนประกอบอื่น ๆ ด้วยตนเอง เช่น ศึกษาจากคำพูด การกระทำ การปฏิบัติตัวต่อตัวละครอื่น แล้วนำมาตัดสินว่า ตัวละครตัวนั้นเป็นคนอย่างไร มีลักษณะนิสัยเปลี่ยนไปอย่างไร และเพราะเหตุใด เป็นต้น ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อนจึงมีลักษณะคล้ายกับบุคคลในชีวิตจริง ๆ และมีส่วนที่ทำให้ภาพยนตร์มีความสมจริงมากยิ่งขึ้นด้วย

- บทบาทโดยทั่วไปของตัวละครในภาพยนตร์ มี 2 ประเภท ได้แก่

(1) ตัวละครที่มีบทบาทคงที่ (Static Character) คือ ตัวละครที่มีบุคลิกคงที่ตลอดเรื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบ ตอนเปิดเรื่องมีลักษณะนิสัยอย่างไร ตอนจบเรื่องก็ยังคงมีลักษณะนิสัยอย่างนั้น

(2) ตัวละครที่มีบทบาทไม่คงที่ (Dynamic Character) คือ ตัวละครที่ปรับเปลี่ยนนิสัย บุคลิกลักษณะ และทัศนคติไปตามประสบการณ์หรือสภาพจิตใจได้ เมื่อมีเหตุอันสมควร หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า สิ่งแวดล้อมเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้บุคลิกภาพของตัวละครเปลี่ยนแปลงไป ตัวละครประเภทนี้จึงเป็นหัวใจสำคัญของภาพยนตร์ประเภทเน้นตัวละคร เพราะนิสัยใจคอที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นจะช่วยสร้างโครงเรื่องไปด้วยในตัว

2.1.3 ความเชื่อของชาวจีน

ความเชื่อของชาวจีนที่สำคัญ ๆ มี 4 ด้าน ได้แก่

(1) ลัทธิขงจื้อ

เป็นคำสอนที่มีความสำคัญ ซึ่งอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างคนในสังคมไว้อย่างชัดเจน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกหลาน ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง หรือผู้ใหญ่กับผู้เยาว์ ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวกับครอบครัว นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้คนในระดับต่าง ๆ ที่สำคัญ คือการเน้นความกตัญญูต่อบุคคลที่ต่อพ่อแม่และบรรพบุรุษ

(2) ลัทธิเต๋า

เป็นคำสอนทางปรัชญาที่ว่าด้วยชีวิตกับธรรมชาติ สอนให้บุคคลดำเนินชีวิตโดยไม่ฝืนธรรมชาติ รู้จักตนเอง เอาชนะตนเอง รู้จักพอเพียง สอนให้รู้จักสันโดษ สอนว่า การปกครองที่ดีนั้น ไม่ควรใช้อำนาจมากเกินไป ไม่ควรมีกฎระเบียบมากเกินไป ให้เป็นไปโดยธรรมชาติ เหมือนชีวิตในครอบครัวเดียวกัน ต่อมาลัทธิเต๋าก็ปรับตัว ผสมผสานกับพุทธศาสนานิกายมหายานในจีน ทำให้เกิดมี ซัมเมง (ไตรลัทธิ) หรือพระผู้บริสุทธิ์ทั้งสามคือ เล่าจื้อ พอนโกสี (เทพผู้สร้างโลก) และเง็กเซียนฮ่องเต้ เป็นต้น

(3) พุทธศานามหายาน

นอกจากจะชี้ทางเพื่อการพ้นทุกข์ เหมือนคำสอนของพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาท ยังมีการผสมผสานกับความเชื่ออื่น ๆ มีพระพุทธเจ้า และพระโพธิสัตว์จำนวนมากมาย พระพุทธเจ้าองค์ที่สำคัญที่สุดคือ พระอมิตาภะ และพระโพธิสัตว์องค์ที่สำคัญที่สุดคือ พระอวโลกิเตศวรหรือกวนอิม หัวใจการปฏิบัติธรรมคือต้องมีทั้งปัญญาและกรุณาควบคู่กัน เน้นการละความเห็นแก่ตัวและทำประโยชน์แก่ส่วนรวม ซึ่งเป็นที่มาขององค์กรการกุศลต่าง ๆ ที่คนไทยคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี เช่น มูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง โรงพยาบาลหัวเฉียว โรงเจ โรงธรรม เป็นต้น

(4) การนับถือเทพเจ้า

เป็นความเชื่อที่เก่าแก่ที่สุดที่บรรพบุรุษได้ถ่ายทอดมา มีเทพเจ้าประจำสถานที่ ทะเล ภูเขา ป่า แม่น้ำ บ้านเรือน เป็นต้น รวมทั้งมีเทพเจ้าประจำอาชีพด้วยเช่นกัน เทพเจ้าชั้นสูงที่มีคุณธรรมเป็นเลิศ ได้แก่ เทพเจ้ากวนอู เจ้าแม่ทับทิม เป็นต้น เทพเจ้าชั้นสูงสุด ได้แก่ พระพุทธเจ้า พระโศภิตสัตว์ และเทพเจ้าที่ถือว่าเป็นเซียนต่าง ๆ เช่น โป๊ยเซียน เป็นต้น จะมีศาลเจ้าขนาดต่าง ๆ สร้างไว้ในชุมชน หรือสถานที่ต่าง ๆ เพื่อการสักการะ

2.1.4 โวหารภาพพจน์ (Figure of Speech)

โวหารภาพพจน์ คือกลวิธีการนำเสนอสารโดยการพลิกแพลงภาษาที่ใช้พูดหรือเขียนให้แปลกออกไปจากภาษาตามตัวอักษร ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเกิดภาพความคิดในใจ เกิดความประทับใจ เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นภาพอย่างชัดเจน โวหารภาพพจน์โดยทั่วไปจะมี 8 ประเภท ได้แก่

(1) อุปมาโวหาร (Simile)

อุปมา คือ การเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่งโดยใช้คำเชื่อมที่มีความหมาย เช่นเดียวกับคำว่า “เหมือน” เช่น ดุจ ตั้ง ราว รวากับ เปรียบ ประดุจ เฉก ปาน ประหนึ่ง ฯลฯ

(2) อุปลักษณ์ (Metaphor)

อุปลักษณ์มีลักษณะคล้ายกับอุปมาโวหาร แต่อุปลักษณ์เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง

(3) สัญลักษณ์ (Symbol)

สัญลักษณ์เป็นการเรียกชื่อสิ่งหนึ่ง โดยใช้คำอื่นมาแทน ไม่เรียกตรง ๆ ส่วนใหญ่คำที่นำมาแทนจะเป็นคำที่เกิดจากการเปรียบเทียบและตีความ ซึ่งใช้กันมานานจนเป็นที่เข้าใจและรู้จักกันโดยทั่วไป ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าผู้ประพันธ์ต้องการเปรียบเทียบเพื่อสร้างภาพพจน์ หรือมีฉันทลักษณ์ อาจอยู่ในภาวะที่กล่าวโดยตรงไม่ได้ เพราะไม่สมควร จึงต้องใช้สัญลักษณ์แทน

(4) บุคลาธิษฐาน (Personification)

บุคลาธิษฐานหรือบุคคลวัต บุคคลสมมติ คือการกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีชีวิต ไม่มี ความคิด ไม่มีวิญญาณ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ อัฐ ปูน หรือสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ เช่น ต้นไม้ สัตว์ โดยให้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้แสดงกิริยาอาการและความรู้สึกได้เหมือนมนุษย์ ให้มีคุณลักษณะต่าง ๆ เหมือนสิ่งมีชีวิต (บุคลาธิษฐาน มาจากคำว่า “บุคคล” + “อธิษฐาน” หมายถึง อธิษฐานให้กลายเป็นบุคคล)

(5) อธิพจน์ (Hyperbole)

อธิพจน์ หรืออติพจน์ คือโวหารที่กล่าวเกินจริง เพื่อสร้างและเน้นความรู้สึกและอารมณ์ ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ภาพพจน์ประเภทนี้นิยมใช้กันมากทั้งในภาษาเขียนและภาษาพูด เพราะเป็นการกล่าวที่ทำให้เห็นภาพได้ง่ายและแสดงความรู้สึกของผู้พูดได้อย่างชัดเจน

(6) สัทพจน์ (Onomatopoeia)

สัทพจน์ หมายถึงภาพพจน์ที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงสัตว์ เสียงคลื่น เสียงลม เสียงฝนตก เสียงน้ำไหล ฯลฯ การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้จะทำให้เหมือนได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ

(7) นามนัย (Metonymy)

นามนัย คือการใช้คำหรือวลีซึ่งบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่งคล้าย ๆ สัญลักษณ์ แต่ต่างกันตรงที่ นามนัยนั้นจะดึงเอาลักษณะบางส่วนของสิ่งหนึ่งมากล่าวให้หมายถึงส่วนทั้งหมด หรือใช้ชื่อส่วนประกอบสำคัญของสิ่งนั้นแทนสิ่งนั้นทั้งหมด

(8) ปฏิพากย์ (Paradox)

ปฏิพากย์ หรือปรพากย์ คือการใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรงกันข้ามหรือขัดแย้งกันมากล่าวอย่างกลมกลืนกันเพื่อเพิ่มความหมายให้มน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

2.1.5 การวิจารณ์ภาพยนตร์ในแง่วรรณกรรม

การวิจารณ์ภาพยนตร์ในแง่วรรณกรรมจะเน้นหนักไปที่คุณค่าของตัวบทภาพยนตร์มากกว่าคุณค่าของการสร้างภาพยนตร์

การวิจารณ์อาจจะเน้นหนักไปในแง่ของความหมายที่บทภาพยนตร์พยายามที่จะสื่อออกมา การประยุกต์ใช้ความหมายที่อยู่ในบทภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ กับโลกปัจจุบัน การเน้นหนักในการตีความหมายอาจจะมองในแง่ของปรัชญาหรือสังคมวิทยา หรือจิตวิทยา ผลกระทบของบทภาพยนตร์ที่มีต่อผู้ชมในฐานะบุคคลหรือต่อสังคมส่วนรวม ฯลฯ

การวิจารณ์อาจจะเน้นหนักไปในด้านโครงสร้างของบทภาพยนตร์ เทคนิควิธีการของนักเขียนที่สร้างเรื่องโดยกำหนดองค์ประกอบส่วนต่าง ๆ ไว้ในที่อันเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม การกำหนดบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละคร การวิเคราะห์ทางจิตวิทยาของตัวละคร การพัฒนาตัวละคร การใช้ภาษา การใช้สัญลักษณ์ ความมีเอกภาพ ฯลฯ

การวิจารณ์อาจจะเน้นหนักไปที่การแยกแยะประเภทของบทภาพยนตร์ สไตล์ของการนำเสนอ ความคิดริเริ่ม รูปแบบ และเนื้อหา ฯลฯ

การวิจารณ์อาจจะเน้นหนักในด้านทัศนคติของผู้เขียน ประวัติความเป็นมาของเรื่องราว แหล่งข้อมูลซึ่งเป็นที่มาของบทภาพยนตร์ จุดประสงค์ของการสร้างบทภาพยนตร์นั้นขึ้นมา ยุคสมัยที่บทภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ถูกเขียนขึ้นมา ขนาดและรูปร่างของโรงภาพยนตร์ที่เป็นอยู่ในยุคสมัยนั้น ๆ และสภาพและวิวัฒนาการของภาพยนตร์ในยุคสมัยนั้น ๆ ฯลฯ

แม้ว่าจุดที่เน้นหนักในการวิจารณ์เงนี้จะมีมากมายหลายทาง แต่ลักษณะร่วมที่สำคัญคือการวิจารณ์ที่มุ่งอยู่ที่ความสำคัญของตัวบทภาพยนตร์ที่ถือว่าเป็นวรรณกรรมและพลังที่ความสามารถในการสื่อสารของนักเขียนบทภาพยนตร์เป็นสำคัญ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในแวดวงวิชาการของประเทศไทยและประเทศจีน เท่าที่ผู้วิจัยทราบ ในปัจจุบันยังไม่มีงานวิจัยทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) โดยตรง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถหาข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยก็ได้สืบค้นข้อมูลงานวิจัยที่มีแนวทางการวิจัยใกล้เคียงกับภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ในแง่มุมของภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม ได้แก่

2.2.1 วิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษานิยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยก” ของสุนิสา ปริมาณ (2543) เป็นการศึกษาวิเคราะห์นิยายกำลังภายในแปลจากภาษาจีนเรื่องมังกรหยกภาคหนึ่งและภาคสองในด้านความหมาย ลักษณะ และประวัติความเป็นมาของนิยายเรื่องมังกรหยก องค์ประกอบและลักษณะเฉพาะของนิยายกำลังภายใน รวมทั้งคุณค่าด้านประวัติศาสตร์ สังคม ประเพณีวัฒนธรรม และคุณธรรมคำสอนอันเป็นความคิดพื้นฐานที่ปรากฏในมังกรหยก ซึ่งมีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนไทย จากการศึกษาวิจัยพบว่า นิยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยกมีโครงเรื่องที่เป็นเอกภาพทั้งในภาคหนึ่งและภาคสอง โดยมีแก่นเรื่องหรือแนวความคิดสำคัญของเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของคนในสังคมคือ “การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” และ “ความรัก ความเข้าใจ” ตามลำดับ ในด้านวรรณกรรม มังกรหยกภาคหนึ่งและภาคสองมีความสมบูรณ์พร้อมทั้งด้านเนื้อหาที่แน่นกระชับ การใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารที่เป็นเอกลักษณ์ การใช้ภาพพจน์โวหารแบบต่าง ๆ เช่น อุปมาอุปไมย อติพจน์ บุคลาธิษฐาน คำถามเชิงวาทศิลป์ เป็นต้น และยังใช้สำนวน ภาษิต คำคม และพรรณนาโวหาร อย่างโดดเด่น นอกจากนี้ผู้แต่งยังสอดแทรกคุณธรรมคำสอนที่สำคัญ การใช้หลักตรรกศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ความละเอียดของเนื้อเรื่อง ตลอดจนการบรรยาย บรรยากาศ ฉาก เวลาและสถานที่ การใช้บทสนทนาในการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งทำได้อย่างกลมกลืนและสนุกสนาน ในด้านสังคม มังกรหยกภาคหนึ่งและภาคสองสะท้อนให้เห็นรายละเอียดของประเพณีและวัฒนธรรมที่สำคัญของจีน ซึ่งมีอิทธิพลในสังคมเป็นอย่างสูงในเวลานั้น

2.2.2 วิทยานิพนธ์เรื่อง “วิเคราะห์นวนิยายเรื่องขุนศึกของไม้เมืองเดิม” ของสุวรรณ เชื้อนิล (2523) เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนของผู้ประพันธ์ในด้าน การสร้างโครงเรื่อง แก่นเรื่อง การดำเนินเรื่อง ฉาก การสร้างตัวละครและบทสนทนากับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับท่วงทำนอง การเขียนของผู้ประพันธ์ในด้านสำนวนภาษาและสำนวนโวหาร นอกจากนั้นยังศึกษาสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเรื่องด้วย จากการศึกษาวิจัยพบว่า นวนิยายเรื่องขุนศึกเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ผู้ประพันธ์คือไม้เมืองเดิมมีกลวิธีการเขียนที่น่าสนใจคือ สร้างเรื่องและเหตุการณ์ขึ้นจากเหตุการณ์ในพงศาวดารกรุงศรีอยุธยา โครงเรื่องเป็นชีวิตของทหารไทยคนหนึ่งและผู้ประพันธ์ได้กำหนดให้ดำเนินชีวิตอยู่ในสมัยนั้น แก่นเรื่องของเรื่องนี้เป็นแก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรัก และเน้นที่ความรักชาติเป็นสำคัญ ผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาโดยสัมพันธ์กับเหตุการณ์ใน

พงศาวดาร สร้างตัวละครต่าง ๆ ขึ้นให้มีบทบาทในเรื่อง และกำหนดบทบาทตามระดับฐานะของตัวละคร สำหรับทำนองการเขียนนั้น ผู้ประพันธ์เลือกใช้คำและสำนวนภาษาที่เหมาะสม ใช้โวหารทั้งการบรรยาย พรรณนา ตลอดจนการอุปมาอุปไมย ส่วนสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเรื่องนั้น ผู้ประพันธ์ได้เน้นสภาพชีวิตและสังคมตลอดจนวัฒนธรรมชาวบ้านของคนไทยในชนบทให้ปรากฏออกมาอย่างชัดเจน

2.2.3 บทความเรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีอิงประวัติศาสตร์แดจังกึม” ของปริณดา เรืองศักดิ์ (2555) เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับธุรกิจบันเทิงที่มีลักษณะเป็นอุตสาหกรรม การสร้างทางวัฒนธรรมในรูปแบบของละครที่สามารถกระตุ้นผู้ชมให้สนใจติดตามชม รวมทั้งยังมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีจากละคร เช่น ด้านอาหาร ด้านการแพทย์ และด้านการแต่งกาย นอกจากนี้ละครยังมีอิทธิพลต่อผู้ชมในด้านการท่องเที่ยว เพราะผู้ชมมีความชื่นชอบนักแสดง ฉากหรือสถานที่ถ่ายทำ จึงต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวที่ประเทศเกาหลี ธุรกิจบันเทิงประเภทละครโทรทัศน์เกาหลีที่ได้รับความนิยมในประเทศไทยคือ ละครเกาหลีอิงประวัติศาสตร์เรื่องแดจังกึม ต่อมาสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 นำมาเผยแพร่ออกอากาศ ใช้ชื่อว่า “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” เนื้อเรื่องของละครกล่าวถึงชีวิตของซอ จังกึม หมอหลวงคนแรกที่เป็นสตรีในราชวงศ์โชซอน รัชสมัยของกษัตริย์

จุงจงแห่งเกาหลี โดยมีแก่นเรื่องคือความอดทน การแสดงออกทางวัฒนธรรมของเกาหลี รวมทั้งตำรับอาหารและการแพทย์ในราชสำนักเกาหลี จากการศึกษาวิจัยพบว่า สาเหตุที่ทำให้ละครเรื่องแดจังกึมได้รับความนิยมในประเทศไทยเป็นอย่างมากก็คือลักษณะแบบเมโลดราม่า (Melodrama) เหมือนกับละครไทยที่มีลักษณะตื่นเต้น เร้าใจ มีโครงเรื่อง ตัวละคร ที่เข้มข้น โดยสื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้ผลิตละครเรื่องแดจังกึมจะนำเสนอเรื่องราวของแดจังกึมที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์เกาหลีมาสร้างเป็นละครอิงประวัติศาสตร์ในลักษณะของละครชุดทางโทรทัศน์ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ละครน่าเบื่อแต่อย่างใด เพราะผู้ผลิตละครได้สร้างละครแนวเมโลดราม่าให้สนุกตื่นเต้น และชวนติดตามไปกับเรื่องราวอย่างเข้มข้นตลอดทั้งเรื่อง โดยไม่ติดขัดกับหลักเหตุและผลแห่งความเป็นจริง รวมทั้งละครอิงประวัติศาสตร์เรื่องแดจังกึมก็ยังทำหน้าที่ดังต่อไปนี้คือ (1) ส่งเสริมระบบคุณค่าบางอย่างของสังคม เช่น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ธรรมะย่อมชนะอธรรม ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น (2) เป็นตัวกำหนดหน้าที่และจำกัดบทบาทของพฤติกรรมของคนในสังคม เช่น หมอหญิงจะต้องอยู่ภายใต้การปกครองของหมอหลวงที่เป็นผู้ชาย หรือนางในห้องเครื่อง (ห้องครัว) จะต้องเชื่อฟังและอยู่ภายใต้ การปกครองของซังกุงห้องเครื่อง (ห้องครัว) สะท้อนให้เห็นว่า ในยุคดังกล่าวมีการกำหนดคตินาของลำดับชนชั้นของคนในสังคมอย่างชัดเจน

2.2.4 บทความเรื่อง “โวหารภาพพจน์ในบทเพลงของธงไชย แมคอินไตย์” ของสมเกียรติ รัชฌ์ณ (2538) เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับโวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของธงไชย

แมคอินไตย์ จากการศึกษาวิจัยพบว่า โวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของธงไชย แมคอินไตย์นั้นมี (1) อุปมาอุปไมย (2) อุปลักษณ์ (3) สัญลักษณ์ (4) นามนัย (5) ปฏิปุจฉา (6) การใช้คำตรงกันข้าม (7) อติพจน์ (8) บุคลาธิษฐาน ซึ่งผู้แต่งได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ประพันธ์เพลงมาให้ธงไชย ขับร้องใส่อารมณ์ผสมผสานกับน้ำเสียงลีลาและจังหวะอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวของธงไชยซึ่งขับร้องได้อย่างไพเราะน่าฟัง แม้จะเป็นบทเพลงที่มาจากผู้แต่งหลายคนแตกต่างกันก็ตาม แต่จะมีข้อสังเกตที่เป็นลักษณะร่วมอยู่อย่างหนึ่งคือ บทเพลงที่ได้รับความนิยมสูงในแต่ละยุคนั้นก็มักเป็นบทเพลงที่ใช้โวหารภาพพจน์ มีลีลาการใช้ถ้อยคำที่ไพเราะน่าฟัง

2.2.5 บทความเรื่อง “มาลัยสามชาย: ความย้อนแย้งในการนำเสนอคุณค่าใหม่ของผู้หญิง” ของอิทธิพร ประเทืองเศรษฐ์ (2564) เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการมุ่งหากล้าความคิดเกี่ยวกับผู้หญิงที่ว่าผู้หญิงที่แต่งงาน 3 ครั้งเป็นผู้หญิงที่ไม่ดี และนำเสนอคุณค่าใหม่เกี่ยวกับผู้หญิงที่ว่า คุณค่าของผู้หญิงมิได้ขึ้นอยู่กับแต่งงาน รวมทั้งผู้หญิงก็สามารถกำหนดเส้นทางชีวิตได้ด้วยตนเอง จากการศึกษาวิจัยพบว่า ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่องมาลัยสามชายถ่ายทอดเรื่องราวผ่านกลวิธีสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ (1) การสร้างตัวละคร คือ ลอออร ให้มีคุณสมบัติของ “ผู้หญิงก้าวหน้าที่อยู่ในกรอบ” (2) การสร้างตัวละครคู่เปรียบ คือ ทองไพบร่า ในฐานะ “หญิงร้าย” และ (3) การใช้เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงการปกครองพุทธศักราช 2475 มาสร้างปมปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตคู่ของลออออร นวนิยายเรื่องนี้จึงแสดงให้เห็น “ความย้อนแย้ง” ของการนำเสนอคุณค่าใหม่ของผู้หญิงที่ยังคงติดอยู่กับคำอธิบายเรื่องความเป็นกุลสตรี เมื่อนำแนวคิดสังคมวิทยาแห่งวรรณคดีมาวิเคราะห์ปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับการนำเสนอชุดความคิดดังกล่าวในนวนิยายเรื่องนี้แล้วพบว่า มี 4 ปัจจัย ได้แก่ (1) ปัจจัยด้านผู้ประพันธ์ คือ ทศนะของผู้ประพันธ์ที่ยึดถือในคุณค่าของความเป็นไทยแบบจารีต (2) รูปแบบการนำเสนอของนวนิยายที่อยู่ในรูปของชีวประวัติ ซึ่งผู้ประพันธ์ได้รับแรงบันดาลใจในการแต่งจากการที่ได้รับฟังชีวประวัติของสตรีอาวุโสท่านหนึ่งที่ผู้ประพันธ์รู้จัก (3) ฉากของนวนิยาย และ (4) ปัจจัยด้านการเผยแพร่นวนิยาย กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านที่น่าจะนิยมอ่านนวนิยายของว.วินิจฉัยกุลเป็นกลุ่มผู้หญิงชนชั้นกลาง ที่นำเสนอชุดความคิดในลักษณะคล้ายคลึงกับเรื่องมาลัยสามชาย

2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. การศึกษาความเชื่อในภาพยนตร์เรื่องใต้สองใจชื่อ (หลวงปู่ใต้สองง)

  - 1.1 ความเชื่อเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิม
  - 1.2 ความเชื่อเรื่องพระอมิตาภพุทธเจ้า
  - 1.3 ความเชื่อเรื่องกระจกสะท้อนแสงวิเศษ (โท่วกวงจิ่ง 透光鏡)

2. การศึกษาองค์ประกอบของภาพยนตร์เรื่องใต้สองใจชื่อ (หลวงปู่ใต้สองง)

  - 2.1 การใช้ภาษา

- 2.2 โวหารภาพพจน์
- 3. การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องใต้สองใจซื่อ (หลวงปู่ใต้สองง)
- 3.1 ตัวละครหลัก
- 3.2 ตัวละครสมทบ

บทที่ 3

ความเชื่อในภาพยนตร์เรื่องไต๋ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

ความเชื่อสะท้อนให้เห็นถึงสภาพวิถีชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตายในหลากหลายมิติ ดังนั้น จึงไม่แปลกเลยที่สังคมทุกสังคมย่อมต้องมีความเชื่อต่าง ๆ แฝงอยู่ เพื่อหล่อหลอมและกลมกลืนให้ความคิดของบุคคลในสังคมนั้น ๆ ในแต่ละยุคสมัยให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ถ้าหากว่าสังคมใดก็ตาม ปราศจากความเชื่อ สังคมนั้นก็จะเป็นสังคมที่วุ่นวาย แล้วก็กลายเป็นสังคมที่ขาดเสถียรภาพในที่สุด เพราะฉะนั้นความเชื่อต่าง ๆ ในสังคมจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากที่จะจรรโลงให้สังคมอยู่รอดต่อไปได้

ในภาพยนตร์เรื่องไต๋ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ความเชื่อต่าง ๆ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพวิถีชีวิตของผู้คนในช่วงปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ ได้แก่ (1) ความเชื่อเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิม (2) ความเชื่อเรื่องพระอมิตาภพุทธเจ้า (3) ความเชื่อเรื่องกระจกสะท้อนแสงวิเศษ (โท่วกวางจิ้ง 透光镜) จะเห็นได้ว่า ค่านิยมทางความเชื่อทั้ง 3 ข้อ ดังกล่าว เป็นความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธและการบรรลุธรรมขั้นสุดยอดจนได้ไปใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนที่มีความสุข อย่างไรก็ตาม ความเชื่อทั้งสามเรื่องนี้ก็ยังหาข้อพิสูจน์เชิงประจักษ์ทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้ ก็คงต้องรอให้กาลเวลามาเป็นเครื่องพิสูจน์เพื่อไขปริศนาความเชื่อเหล่านี้ให้ปรากฏสู่สายตาของทุกคนต่อไป

3.1 ความเชื่อเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิม

คำว่า “พระโพธิสัตว์” หมายถึง ผู้ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ในภาษาจีนกลางคำว่า “โพธิสัตว์” (ผู้ช่า 菩萨) มี 3 ความหมายคือ 1. หมายถึงผู้ที่ปฏิบัติธรรมจนถึงขั้นสูงรอง ๆ จากพระพุทธเจ้า 2. หมายถึงพระพุทธเจ้าและเทพเซียนบางองค์ 3. ใช้ในเชิงอุปมาหมายถึงผู้ที่มีจิตใจเมตตากรุณา (菩萨 1.佛教中指修行到较高程度、地位仅次于佛的人。2.泛指佛和某些神。3.比喻心肠慈善的人。)

คำว่า “กวนอิม” หมายถึง พระผู้ได้ยินเสียงร้องทุกข์ ในภาษาจีนกลางออกเสียงว่า “กวนอิน” (观音) หมายถึง หนึ่งในพระโพธิสัตว์ของศาสนาพุทธ ในพระไตรปิฎกกล่าวไว้ว่า “กวนอิน” สามารถช่วยเหลือทุกชีวิตให้พ้นจากทุกข์ได้ เดิมเรียกว่า “กวนซีอิน” (观世音) ต่อมาในสมัยราชวงศ์ถัง จักรพรรดิถังไท่จงหลี่ซื่อหมินได้เปลี่ยนชื่อเรียกใหม่ โดยการใช้คำเลี่ยง (避讳) ในคำว่า “ซือ” (世) โดยให้เรียกว่า “กวนอิน” (观音) มาจนถึงทุกวันนี้ (观音：也叫观音大士。

佛教菩萨之一。佛经说其能救苦救难，普渡众生。原称观世音，唐时避唐太宗李世民讳，改称观音。）ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) มีการกำหนดให้หมิงเยวี่ (ฮูหยินผิง 明月/冯夫人) เป็นตัวละครที่ให้ความเคารพนับถือและเลื่อมใสหลวงปู่ไต้ฮงกงเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“หมิงเยวี่: ท่านคือไต้ซือต้าเฟิง

ไต้ซือต้าเฟิง: สีกาเป็นใครกัน

หมิงเยวี่: ข้าน้อยได้ยินมาว่าท่านไต้ซือเป็นเหมือนพระโพธิสัตว์ที่มีใจเมตตา ข้าน้อยขอให้ท่านไต้ซือได้โปรดชี้แนะข้าน้อยด้วยเถิดว่า จะทำอย่างไรดี” (01:02:10)

“明月：您是大峰师父。

大峰和尚：女施主是？

明月：听说师父菩萨心肠，普渡众生。求您教我该怎么办？”

(01:02:10)

จากข้อความดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิมในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ คำว่า “ผู้ช่าชินฉาง, ผู้ตั้งเชิง” (菩萨心肠, 普渡众生) หมายถึง ผู้ที่มีจิตใจเมตตา กรุณา พร้อมทั้งจะช่วยเหลือทุกชีวิตให้พ้นจากทุกข์ (菩萨心肠: 心地善良后常用以比喻善良的人) (普渡众生: 众生: 指一切有生命的动物及人。佛教语。普遍引渡所有的人, 使他们脱离苦海, 登上彼岸。) ทั้งนี้ คำว่า “ผู้ช่าชินฉาง, ผู้ตั้งเชิง” ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ใช้เปรียบว่าหลวงปู่ไต้ฮงกงมีจิตใจเมตตาเหมือนพระโพธิสัตว์กวนอิม ปณิธานอันยิ่งใหญ่ของหลวงปู่ไต้ฮงกงที่จะสร้างสะพานเหอผิง (สะพานฮั่วเฟิง 和平桥) ให้สำเร็จเพื่อให้ชาวบ้านจะได้ไม่ต้องล้มตายจากอุทกภัยและแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวกราก ก็เปรียบเสมือนพระโพธิสัตว์กวนอิมที่คอยช่วยเหลือทุกชีวิตให้พ้นจากทุกข์นั่นเอง

3.2 ความเชื่อเรื่องพระอมิตาภพุทธเจ้า

คำว่า “อมิตตพุทธ” มีที่มาจากพระอมิตาภพุทธเจ้า ทั้งนี้ พระอมิตาภพุทธเจ้าทรงมีพระนามเต็มว่า “เจี่ยอิ่นโฝจู๋” (接引佛祖) พระอมิตาภพุทธเจ้าครองดินแดนสุขาวดี (ซีฟิงจีเล่อซือเจี้ย 西方极乐世界简称极乐世界) ซึ่งเป็นดินแดนหลังความตายที่มนุษย์ทุกคนต้องการจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น (在典籍中记载, 阿弥陀佛又称接引佛祖, 乃是西方极乐世界教主。)

ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ไต้ซือต้าเฟิงได้พูดคำว่า “อมิตตพุทธ” เพื่อให้ดวงวิญญาณของไต้เท้าผิง (冯大人) ไปสู่สุคติ ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“เสี่ยวลี่: ท่านไต้ซือต้าเฟิง ไต้เท้าผิงฆ่าตัวตายแล้ว

ไต้ซือต้าเฟิง: อมิตตพุทธ กรรมใดใครก่อกรรมนั้นย่อมคืนสนอง” (01:21:55)

“小栗：大峰师父，冯大人他，他自杀了。”

大峰和尚：**阿弥陀佛**，因果报应。” (01:21:55)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ความเชื่อเรื่องพระอมิตาภพุทธเจ้าปรากฏอยู่ในคำว่า “อมิตตพุทธ” (เออหมัถั้วฝอ 阿弥陀佛) ได้ชื่อตำแหน่งต้องการอโหสิกรรมให้ได้เท่าฝั่งจึงพูดคำว่า “อมิตตพุทธ” เพื่อให้ดวงวิญญาณของได้เท่าฝั่งไปสู่ที่ชอบ ๆ หรือขอให้ไปสู่สุคติ โดยปราศจากการจองเวรจองกรรมต่อกัน นอกจากนี้การที่พระ (นักบวช) พูดคำว่า “อมิตตพุทธ” นั้นยังสามารถใช้เป็นคำทักทายได้ในหลาย ๆ สถานการณ์อีกด้วย กล่าวคือ (1) พระ (นักบวช) พูดคำว่า “อมิตตพุทธ” ได้ต่อกันนั้นหมายความว่า พระ (นักบวช) 2 รูปดังกล่าว มีการนัดหมายกันว่า เมื่อตายไปแล้วจะไปใช้ชีวิตที่ดินแดนสุขาวดีในชาติหน้า (往生) (2) พระ (นักบวช) พูดคำว่า “อมิตตพุทธ” เมื่อมีญาติโยมหรือสาธุชนขอเข้าพบ ในสถานการณ์นี้ คำว่า “อมิตตพุทธ” จะหมายถึง “ยินดีต้อนรับ” และเมื่อการพบปะพูดคุยได้สิ้นสุดลง พระ (นักบวช) ก็จะกล่าวคำว่า “อมิตตพุทธ” เป็นคำที่ใช้แทนการกล่าวอำลา (3) พระ (นักบวช) พูดคำว่า “อมิตตพุทธ” กับคนทั่วไปที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ในสถานการณ์นี้ คำว่า “อมิตตพุทธ” จะหมายถึงพระ (นักบวช) ผู้นั้นต้องการที่จะบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งการปฏิบัติธรรมขั้นพื้นฐานให้เกิดขึ้นภายในจิตใจของเราในภายภาคหน้า คำว่า “อมิตตพุทธ” ในสถานการณ์นี้ก็คือ “อุบายธรรม” หรือ “กุศโลบาย” ที่เกิดจากความเมตตากรุณาของพระ (นักบวช) ผู้นั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการที่จะส่งเสริมการปฏิบัติธรรมให้เกิดขึ้นในคนหมู่มาก เพื่อช่วยให้ผู้คนทั่วไปได้พ้นจากทุกข์ ประสบพบเจอแต่สิ่งที่ดีงามเข้ามาในชีวิต (出家人说阿弥陀佛，做为打招呼的用语，有几个意思。一个出家人之间互说阿弥陀佛，是相约往生极乐世界之意。在佛门里，大家彼此见面都经常会说一句阿弥陀佛。比如，出家人见到有客人来访，为了表示欢迎。此时就会上前合掌说一句“阿弥陀佛”；如果客人要告辞了，此时佛门中人也不会说“我送送你”之类的话，还是从一句“阿弥陀佛”作为告别的语言。另一方面，与陌生人说话时，打招呼回应说阿弥陀佛，可以为对方种下成佛的金刚种子，种下将来修行的善根。这是出家人的一种慈悲。佛号一历耳根，就永为金刚种子，在将来时机成熟时，就会学佛修行，离苦得乐。)

3.3 ความเชื่อเรื่องกระจกสะท้อนแสงวิเศษ (โถ้วกวังจั้ง 透光镜)

กระจกสะท้อนแสงวิเศษ (โถ้วกวังจั้ง 透光镜) คือกระจกสัมฤทธิ์ที่สร้างขึ้นในช่วงปลายสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (西汉中晚期) โดยมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว จนได้รับชื่อว่า “กระจกแห่งมายา” (โหมจั้ง 魔镜) เป็นกระจกที่ใช้หลักการของทัศนศาสตร์ (optics光学) และกลศาสตร์ (mechanics力学) รวมทั้งเป็นของใช้ประเภทหนึ่งที่หลอมจากสัมฤทธิ์ในยุคจีนโบราณ กระจกนี้สามารถสะท้อนแสงจากดวงอาทิตย์ออกมาเป็นลวดลายต่าง ๆ บนกำแพงได้ จึงเรียกกันว่า “โถ้วกวังจั้ง” (โถ้ว 透 หมายถึง ทะลุ) (กัวง 光 หมายถึง แสง) (จั้ง 镜 หมายถึง กระจก) (透光镜是西

汉中晚期制作的具有特殊效果的被称为“魔镜”的铜镜。体现了光学和力学原理的铜镜，中国古代的一种青铜铸件。透光镜因在阳光照射下其背面的图文能映到墙上而得名。）

ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) กระจกสะท้อนแสงวิเศษได้ถูกนำมาเชื่อมโยงกับความเชื่อในทางพระพุทธศาสนา โดยเป็นเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาว่า ถ้าหากว่าใครได้ครอบครองกระจกวิเศษนี้ ก็จะได้พบกับพระเถระ และจะได้บรรลุธรรมขั้นสูง ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ไต้เท้าฝิ่ง: ข้าไต้ฮงมาว่า ถ้าหากว่าใครหากระจกวิเศษพบ ในคืนที่มีแสงจันทร์ส่องสว่าง ก็จะค่อย ๆ เห็นใบหน้าของพระเถระผู้นั้นปรากฏขึ้น ในยามนี้ถ้าสวดมนต์ก็จะพันทุกข์พระเถระท่านก็จะนำพาให้บรรลุธรรมขั้นสุดยอด

ไต้ฮงต้าฝิ่ง: เห็นใบหน้าของพระเถระปรากฏบนกระจกเนี่ยหรือ ช่างมงงายเสียจริง ๆ อตมมาก็เคยไต้ฮงเรื่องเล่านี้เหมือนกัน ใครกันเล่าที่จะเคยเห็นกระจกวิเศษนี้

ไต้เท้าฝิ่ง: ร้อยกว่าปีมานี้ ใคร ๆ ก็ตามหากระจกวิเศษนี้กันทั้งนั้น

ไต้ฮงต้าฝิ่ง: ประสกฝิ่งก็กำลังตามหากระจกวิเศษนี้ด้วยหรือ

ไต้เท้าฝิ่ง: หรือว่า ท่านไต้ฮง ที่ท่านถามข้าเช่นนี้ ท่านไม่ได้กำลังตามหากระจกวิเศษนี้ด้วยหรือ

ไต้ฮงต้าฝิ่ง: กระจกวิเศษ อตมาไม่สนใจหรอก อตมามุ่งมั่นที่จะสร้างสะพานเพียงอย่างเดียวเท่านั้น” (00:37:15) “冯大人：听说谁找到宝镜，月明之夜，能见到高僧的真容从镜中冉冉

升起。此时诵经便可脱离苦海，被高僧接引成佛。

大峰和尚：在镜中能显示高僧的样子，荒诞不经。我也听过这个传闻。谁见过这面镜子。

冯大人：一百多年来，大家一直在找。

大峰和尚：冯施主也在找？

冯大人：难道大和尚，你就不在找。

大峰和尚：老衲朝思暮想的莫过于建桥。” (00:37:15)

“หลิงหลง: กระจกนี้ลึกลับจริง ๆ (奥秘)

ไต้ฮงต้าฝิ่ง: เป็นไปได้ว่า กระจกนี้จะเป็นกระจกวิเศษที่พระเถระไต้ฮงเอามาไว้ เมื่อครูนี้อตมาได้อุแล้ว ด้านหลังกระจกมีตัวอักษรฝิ่ง (冯) ตอนที่อตมาออกบวชก็ได้ยินท่านปรมาจารย์เล่าว่า ในสมัยราชวงศ์ถัง ผู้คนต่างก็ต้องการจะช่วยพระเถระหลอม (铸) กระจกสัมฤทธิ์ พระเถระก็เห็นด้วย พระเถระพูดว่าต้องการจะนำความปรารถนาของตนเอง หลอมเข้าไปในกระจกด้วย ความปรารถนานี้เรียกว่าหัวใจโพธิ (菩提心) เป็นปณิธานอันยิ่งใหญ่ (宏愿) กล่าวกันว่ากระจกนี้ใช้วิธีการหลอมแบบพิเศษจึงจะหลอมได้สำเร็จ โดยจะต้องใช้การฝนให้มีขนาดบางและมีน้ำหนักเบาจนสะท้อนแสงได้ (经过打磨得轻薄光

亮) สิ่งที่อยู่ภายในกระจกจึงจะสามารถปรากฏออกมาได้ แต่ว่าต่อมาภายหลังเนี่ย เกิดการ ลือกันแบบผิด ๆ (ฟังไม่ได้ศัพท์ จับไปกระเดียด) (以讹传讹, 穿凿附会) ว่ากันว่า ภายในกระจกมีใบหน้าของพระเถระผู้นั้นซ่อนอยู่ กระจกนี้เรียกว่ากระจกสะท้อนแสงวิเศษ (透光镜) ” (01:24:15)

“玲珑：这镜子真有奥秘。

大峰和尚：或许这就是高僧留下的那面宝镜。刚才我看过了。在它的背面有一个冯字。我出家的时候就听祖师说过在大唐人们要帮助高僧铸一面铜镜。高僧同意了。高僧说他想把他的愿望也铸在这里面。这叫菩提心，也是一种宏愿。据说啊，这是用一种特殊的铸法铸成的。它需要经过打磨得轻薄光亮。里面的东西才能够显现出来。可是后来呢，以讹传讹，穿凿附会。说啊，它藏着高僧的真容在宝镜里。这种镜子叫透光镜。” (01:24:15)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า กระจกสะท้อนแสงวิเศษในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจ้วซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อในทางพระพุทธศาสนาด้วย กล่าวคือ ผู้ที่ได้ครอบครอง กระจกวิเศษนี้จะได้พบกับพระเถระและจะได้บรรลุธรรมขั้นสุดยอด นอกจากนี้คำว่า “หัวใจโพธิ” (ผู้ธิชิน 菩提心) ที่ปรากฏในคำพูดของไต้ฮงโจ้วซือต่าง ๆ นั้น ยังเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาอีกด้วย ดังจะเห็นได้ว่า คำว่า “หัวใจโพธิ” (ผู้ธิชิน 菩提心) นั้น หมายถึงหัวใจของผู้ที่ตรัสรู้ หัวใจของผู้ที่ตื่นแล้ว หัวใจของผู้ที่เบิกบานแล้วที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา (“菩提” 二字，是古印度的梵语，译成汉文的意义为“觉”，即是成佛的意思，菩提心即是成佛的心。发菩提心，就是发无上正等正觉之心，也就是要发“上求佛道、下化众生”之心。)

ในตอนท้ายของภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจ้วซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ผู้ประพันธ์กำหนดให้กระจก สะท้อนแสงวิเศษสะท้อนแสงเป็นรูปสะพานเหอผิง (和平桥) เพื่อต้องการแสดงให้เห็นว่า มนุษย์ทุกคนต้องการที่จะก้าวข้ามความทุกข์แล้วก็ไปใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนที่มีแต่ความสุข ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“หลังหลง: ในสายตาของพวกเรา ท่านคือพระที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม พวกเราทุกคนต่างก็ ชาบซึ่งในความคิดของท่าน

ไต้ฮงโจ้วซือ: อาตมาเกรงว่าจะอยู่ไม่ทันเห็นสะพานที่อาตมาสร้าง

หลังหลง: สะพานสร้างเสร็จแล้วสิบหกช่อง (十六孔) ยังเหลืออีกสองช่อง พวกเราก้

...

เสี่ยวลี่: ท่านไต้ฮง ท่านคุณันลี

ไต้ฮงโจ้วซือ: นี่คือนิรันดรอันยิ่งใหญ่ของผู้ที่หลอมกระจกนี้ขึ้นมา โดยหวังว่าทุก ๆ คน จะได้ไปสู่ดินแดนที่มีแต่ความสุข (那快乐的彼岸) ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขอยู่ที่นั่น

หลังหลง: สวยเหลือเกิน” (01:26:54)

“玲珑: 在我们眼中, 您就是大德高僧。我们所有人都感激您。

大峰和尚: 我恐怕看不到我建的桥了。

玲珑: 已经建到十六孔了。再有两孔我们就。

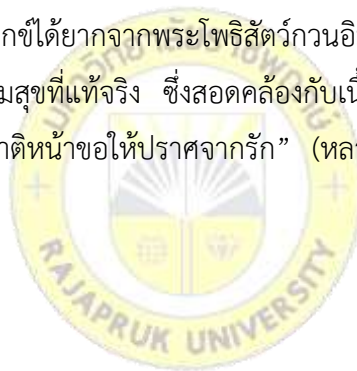
小栗: 师父你看。

大峰和尚: 这就是铸镜人的心愿, 希望人人去往那快乐的彼岸, 享受和平安详。

玲珑: 太美了。” (01:26:54)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ในตอนจบของภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลวงปู่ใต้สองง) กระจกสะท้อนแสงวิเศษทำหน้าที่สะท้อนให้ผู้ชมภาพยนตร์ได้เห็นคุณค่าของการทำความดีว่า ถ้าหมั่นสร้างกุศลและหมั่นทำความดี สักวันหนึ่งกุศลและความดีนั้นจะส่งผลให้เราได้ก้าวข้ามความทุกข์ และสามารถไปใช้ชีวิตในดินแดนที่มีแต่ความสุขได้นั่นเอง

สรุปได้ว่า (1) ความเชื่อเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิม (2) ความเชื่อเรื่องพระอมิตาพุทธเจ้า และ (3) ความเชื่อเรื่องกระจกสะท้อนแสงวิเศษในภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลวงปู่ใต้สองง) เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากจากพระโพธิสัตว์กวนอิมและการหลุดพ้นจากความวุ่นวายในโลกมนุษย์ไปสู่ดินแดนแห่งความสุขที่แท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาในตอนท้ายและเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องนี้ที่มีชื่อว่า “ในชาติหน้าขอให้ปราศจากรัก” (หลายชื่อปู่เซียงอ้าย 来世不相爱)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

เป็นที่ทราบกันดีว่า ลักษณะของตัวละครแต่ละตัวในภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้นก็จะมีบทบาทที่แตกต่างกันไป โดยส่วนใหญ่แล้ว ตัวละครในภาพยนตร์ก็จะประกอบด้วย พระเอก (Male Protagonist 男主角) นางเอก (Female Protagonist 女主角) ตัวโกงหรือตัวอิจฉา (Antagonist 反面人物) นอกจากนี้ ก็จะมีตัวละครสมทบ (Minor Character, Supporting Character 次要角色、配角) อาทิเช่น เพื่อนของพระเอก เพื่อนของนางเอก เพื่อนของตัวโกง เพื่อนของตัวอิจฉา เป็นต้น ทั้งนี้ ตัวละครต่าง ๆ ในภาพยนตร์ก็จะทำหน้าที่เสมือน “ผู้ที่ถ่ายทอดเรื่องราว” ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ให้สามารถดำเนินเรื่องต่อไปได้ ดังนั้น การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์จึงเป็นประเด็นที่สำคัญสำหรับผู้สนใจศึกษาวิเคราะห์เรื่องราวในภาพยนตร์ที่จะหาคำตอบว่า ตัวละครเหล่านั้น ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นหรือเช่นนี้ รวมทั้งเมื่อเป็นเช่นนั้นหรือเช่นนี้แล้ว ตัวละครเหล่านั้น จะหาทางออกหรือวิธีแก้ไขกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้อย่างไรนั่นเอง

สำหรับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ในงานวิจัยนี้มี 4 บุคคล ได้แก่ (1) ไต้ซือต้าเฟิง (ต้าเฟิงจูซือ, หลวงปู่ไต้ฮงกง) (大峰祖师) (2) หลิงหลง / ชุยเซี่ยวเจิน (玲珑 / 崔孝贞) (3) สายสืบลี่ (栗捕快) (4) ไต้เท้าเฟิง (冯大人) จะเห็นได้ว่า บุคคลทั้งสี่นี้ที่เป็นตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ต่างก็ทำหน้าที่เสมือน “ผู้ที่ถ่ายทอดเรื่องราว” ให้ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ปรากฏสู่สายตาผู้ชม ทั้งนี้ ในงานวิจัยนี้ การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของบุคคล 4 คนที่เป็นตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) จะศึกษาวิเคราะห์จากบทสนทนา (Dialogue 对话) ทั้งในเวอร์ชันภาษาจีนและเวอร์ชันภาษาไทยควบคู่กัน เพื่อให้ได้ผลข้อมูลที่ถูกต้องและแม่นยำมากที่สุดในงานวิจัย

4.1 ได้ชื่อต้าเฟิง (ต้าเฟิงจูซือ, หลวงปู่ไต้ฮงกง) (大峰祖师)

ได้ชื่อต้าเฟิงเป็นตัวละครที่มีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์จีนช่วงปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) ผู้แต่งกำหนดให้ได้ชื่อต้าเฟิงเป็นตัวละครหลัก (Protagonist 主要人物) ทำหน้าที่ดำเนินเรื่องของภาพยนตร์ตั้งแต่ต้นจนจบ ก่อนที่จะออกบวชได้ชื่อต้าเฟิงเคยรับราชการเป็นจางหงวน (进士) และเคยรับราชการเป็นนายอำเภอ (县令) มาก่อน แสดงให้เห็นว่าได้ชื่อต้าเฟิงเป็นผู้ที่มีความสามารถมากที่สอบเข้าเป็นขุนนางในราชสำนักได้ แต่อย่างไรก็ตาม นิสัยส่วนตัวของได้ชื่อต้าเฟิงนั้นไม่ชอบการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นและฉ้อราษฎร์บังหลวงในราชสำนัก จึงทำให้ในเวลาต่อมาท่านได้ชื่อต้าเฟิงได้ตัดสินใจออกบวชเพื่อตัดเรื่องราวที่วุ่นวายในทางโลกให้ออกไปจากชีวิต ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ไกด์: ได้ชื่อต้าเฟิงเป็นพระที่มีชื่อเสียงของเมืองฉวหยางในช่วงปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง ท่านเกิดในปีค.ศ.1039 ท่านเคยเป็น **จางหงวน (进士)** และเคยรับราชการเป็นนายอำเภอ (县令) เนื่องจากท่านทนอยู่กับการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในราชสำนักไม่ไหว จึงตัดสินใจลาออกจากราชการ สละเรื่องราวทางโลก หันหน้าเข้าหาพระธรรม ในปีค.ศ.1120 พวกเราชาวเมืองฉวหยางประสบภัยแล้งและอหิวาตกโรค ในเวลานั้นได้ชื่อต้าเฟิงได้เดินทางมาที่เหอผิง (和平) พอดี ได้ชื่อต้าเฟิงได้สร้างคุณูปการไว้อย่างมากมายให้กับที่นี่ จนถึงปัจจุบันนี้ตามสถานที่ต่าง ๆ บนโลกใบนี้ก็ยังคงมีศาลเจ้ามากมายที่สร้างขึ้นเพื่อรำลึกถึงคุณงามความดีของได้ชื่อต้าเฟิง” (00:01:13)

“导游: 大峰祖师是北宋末年，潮阳著名的高僧，生于公元1039年。他是**进士**出身，曾经做过县令由于他看不惯官场的腐败。最终辞去了官职，皈依佛门。在公元1120年的时候，我们潮阳因为干旱，引发了一场瘟疫，就在这个时候大峰师父来到了和平。大峰师父一生做了许多的善事。直到今天在世界各地仍然有许多为追随大峰精神所建立的善堂。” (00:01:13)

“สายสีบลู: สะพานสิบแปดช่องของท่านได้ชื่อยังเหลืออีกสี่ช่องจึงจะสร้างเสร็จได้ชื่อต้าเฟิง: ใช่

สายสีบลู: มันต้องใช้หินเพิ่มอีกเท่าไร

ได้ชื่อต้าเฟิง: อาตมามีวิธีจัดการได้

สายสีบลู: มานี้ มานี้ ท่านได้ชื่อ ระยะทางจากฮกเกี้ยน (福建) จนถึงฉวหยาง (潮阳) ไกลมาก (中途迢迢) ในช่วงแรกท่านได้ชื่อนำช่างก่อสร้างและขนหินเหล่านั้นมาได้ยังไง

ได้ชื่อต้าเฟิง: อาตมาขอพูดอย่างเปิดเผย (不瞒你说) เลยนะว่า อาตมาบวชที่
ฮกเกี้ยน อาศัยอยู่ที่นั่นี่สิบกว่าปี จึงรู้จักกับช่างก่อสร้างสะพานและคนงานที่ทำหน้าที่
เดินเรือ (水手) หลายคน (不少: 认识了不少工匠)

สายสืบสี่: ข้าได้ยินมาว่าสะพานหลายแห่ง (不少大桥) แถว ๆ ฮกเกี้ยน พระเป็นผู้ที่
ลงมือสร้างทั้งนั้น

ได้ชื่อต้าเฟิง: คำพูดนี้เป็นจริงทุกประการ (此言不虚) ” (00:20:19)

“栗捕快: 师父的十八孔桥还差四孔才建成。

大峰和尚: 是啊是啊。

栗捕快: 那得补充多少石料?

大峰和尚: 我会有办法的。

栗捕快: 来来, 师父。从福建到潮阳中途迢迢。师父当初是怎么把那些
工匠和石材带来的?

大峰师父: 不瞒你说我是在福建出的家。在那儿呆了二十多年, 认识了
不少造桥的工匠和水手。

栗捕快: 我听说福建一带不少大桥都是僧人亲手建造的。

大峰师父: 此言不虚” (00:20:19)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า พระมีบทบาทในการทำคุณประโยชน์ให้กับผู้คนในสังคม
เช่น การร่วมมือกันก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้
ชื่อต้าเฟิงเป็นพระที่สร้างคุณูปการไว้อย่างมากมายให้กับชาวบ้านในเมืองฉวหยาง นอกจากนี้ คำว่า
“จองหงวน” (จีนชื่อ 进士) ที่ปรากฏในข้อความดังกล่าวยังสะท้อนให้เห็นถึงระบบการสอบขุนนางใน
ราชสำนักของจีนอีกด้วย โดยที่คำว่า “จีนชื่อ” (进士) หมายถึง บัณฑิตระดับสูง, บัณฑิตที่เก่งและ
มีความสามารถ, บัณฑิตที่เก่งรองจากจองหงวน (状元)

ในด้านการแปล จะเห็นได้ว่า คำที่มีคำว่า “ปู่” (不) ที่ปรากฏในข้อความข้างต้นไม่ควร
แปลในรูปปฏิเสธ ได้แก่ (1) “ปู่หมาหนี่ซิว” (不瞒你说) แปลว่า ขอพูดอย่างเปิดเผย (2) ปู่ฉ่าว
(不少) แปลว่า มากมาย (3) “ฉื่อเหยียนปู่ชวี” (此言不虚) แปลว่า คำพูดนี้เป็นจริงทุก
ประการ ทั้งนี้ คำทั้งสามข้อดังกล่าว ควรแปลในรูปบอกเล่าเพื่อให้เข้ากับลักษณะของภาษาไทยที่ใช้
สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ผู้แต่งยังเน้นเรื่องความสมัคสมาน
สามัคคีและการเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ช่างก่อสร้างสะพาน: ท่านได้ชื่อต้าเฟิงกลับมาแล้ว ท่านได้ชื่อ

ได้ชื่อต้าเฟิง: อาตมา (老衲) รู้สึกละอายใจเป็นอย่างยิ่ง อาตมาออกไปเรียไรเงิน
บริจาค

(化缘) ทำให้การจ่ายเงินค่าแรงของทุกท่านต้องยึดเยื้อออกไป สะพานแห่งนี้สร้าง ๆ หยุด ๆ (建建停停) ยั้ดีที่มีพวกท่านยังคอยยืนหยัดและไม่ทอดทิ้ง ทำงานอยู่ที่นี้มาโดยตลอด

ช่างก่อสร้างสะพาน: ท่านได้ซื้อตำเพ็ง แล้วเงินค่าแรงของท่านล่ะ

ได้ซื้อตำเพ็ง: เงินค่าแรงของอาตมานะหรือ

ช่างก่อสร้างสะพาน: เงินค่าแรงก่อสร้างสะพานในส่วนองสะพานสองช่องสุดท้ายนี้ล่ะ ท่านได้ซื้อ

ได้ซื้อตำเพ็ง: ไม่ ไม่ ไม่ พวกท่านนะ นำเงินเหล่านี้ไปใช้จ่ายค่าอาหารก่อนเถอะ กินอาหารบำรุงกำลังกันสักหน่อย รอให้อาตมาพักสักครึ่งวัน อาตมาจะลองออกไปเรียไรรับเงินบริจาคอีกครั้งที่อำเภออื่น ๆ ในละแวกนี้แหละ

ช่างก่อสร้างสะพาน: ท่านได้ซื้อ ถึงแม้ว่าเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้จะช่วยการใหญ่ไม่ได้ ก็ขอให้ท่านรับไว้เถอะ ถือว่าเป็นเงินบริจาคของพวกเราแล้วกัน

ได้ซื้อตำเพ็ง: อาตมารู้สึกเกรงใจและลำบากใจที่จะรับน้ำใจครั้งนี้จากพวกท่านนะ (这这。)

ช่างก่อสร้างสะพาน: ท่านได้ซื้อ พวกเรายังพอที่จะอดทนไปได้อีกสักระยะหนึ่ง พวกเราก็จะคอยท่านอยู่ที่นี้ พวกเราจะร่วมสร้างสะพานกับท่านให้เสร็จ

ได้ซื้อตำเพ็ง: อนุโมทนา สาธุ สาธุ สาธุ (好, 多谢了。多谢多谢。) ช่างก่อสร้างสะพาน: สาธุ (不客气。)

ได้ซื้อตำเพ็ง: สาธุ (感谢感谢。)” (00:52:13)

“工匠: 大峰师父回来了, 师父。

大峰和尚: 老衲惭愧啊。外出化缘, 耽误了给大家发工钱了。这桥啊建建停停, 得亏有了你们在这儿不舍不弃, 一直坚守着。

工匠: 大峰师父, 那您的呢?

大峰和尚: 我的。

工匠: 建桥的钱, 最后那几孔的钱?

大峰和尚: 不不不。你们啊先去置办食物, 补充一下体力。等我休息半日。我再到附近的县上, 再去跑一跑。

工匠: 师父, 这点钱帮不上大忙, 算我们兄弟捐给您的。

大峰和尚: 这这这。

工匠: 师父。我们还能坚持一段日子。我们就在这儿等, 跟您一起把桥建完。

大峰和尚: 好, 多谢了。多谢多谢。

工匠: 不客气。

大峰和尚: 感谢感谢。” (00:52:13)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ได้ซื้อต้าเฟิงและช่างก่อสร้างสะพานยินดีที่จะบริจาคเงินค่าแรงของตนเอง เพื่อที่จะทำให้การก่อสร้างสะพานสามารถดำเนินการต่อไปได้ แสดงให้เห็นว่า การเสียสละประโยชน์สุขส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมอย่างแท้จริง

ในด้านโวหารภาพพจน์ จะเห็นได้ว่า ข้อความดังกล่าวยังมีการซ้ำคำ (Repetition 重叠) ในคำว่า “เจี้ยนเจี้ยนถึงถึง” (建建停停) หมายถึง สร้าง ๆ หยุด ๆ ทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงจังหวะของคำที่ซ้ำกันในรูปแบบ AABB อีกด้วย นอกจากนี้ ในด้านการแปล คำว่า “เจ้อเจ้อเจ้อ” (这这这) ที่ปรากฏในข้อความข้างต้น ก็ไม่สามารถแปลความหมายตรงตัวตามตัวอักษรได้ เพราะว่าคำว่า “เจ้อเจ้อเจ้อ” (这这这) ในข้อความข้างต้นใช้ในความหมายในลักษณะที่เกรงใจในเชิงแบ่งรับแบ่งสู้ที่จะรับไม่ตรีจากผู้อื่น คำว่า “เจ้อเจ้อเจ้อ” (这这这) ในบริบทนี้จึงไม่ได้แปลว่า นี่, นี้

ผู้แต่งกำหนดให้ได้ซื้อต้าเฟิงเป็นตัวละครหลักที่ทำหน้าที่เหมือนทูตที่ช่วยประสานรอยร้าวของความขัดแย้งระหว่างชาวบ้านเป่ย์อ๋าน (北岸) และชาวบ้านหนานอ๋าน (南岸) ให้จบลงด้วยดี ได้ซื้อต้าเฟิงได้สอนให้ชาวบ้านทั้งสองฝ่ายรู้จักคุณค่าและประโยชน์ของการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำที่จะเชื่อมความสัมพันธ์ของชาวบ้านเป่ย์อ๋าน (北岸) และชาวบ้านหนานอ๋าน (南岸) ให้กลับมาคืนดีและปรองดองกันเหมือนเดิม ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ได้ซื้อต้าเฟิง: อาตมารู้ว่า พวกท่านทั้งสองฝ่ายบาดหมางใจกันมานาน (积怨甚深) ถ้าการสร้างสะพานแห่งนี้ยังไม่สามารถยุติ (弥消) ความบาดหมางของพวกท่านลงได้ ต่อให้สะพานแห่งนี้จะสร้างได้กว้างมากและใหญ่โตมากเพียงใดก็ตาม จะมีประโยชน์อย่างไรกันล่ะ

ช่างก่อสร้างสะพาน: ท่านได้ซื้อ พวกเราขอโทษ ขอโทษด้วยจริง ๆ ท่านอย่าโกรธพวกเรานะ (师父, 息怒吧。) ท่านปรารถนาดีกับพวกเราจริง ๆ ด้วย (你是为了我们好。)” (01:09:56)

“大峰和尚: 我知道, 你们两岸积怨甚深。如果建这座桥, 还不能弥消彼此歧视。那这桥建得再宽大再通达又有何用啊。

工匠: 师父, 息怒吧。你是为了我们好。” (01:09:56)

ในด้านแง่คิดและคติสอนใจ ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้มีการสอดแทรกหลักปรัชญาเซนเรื่องการปล่อยวางและความวิริยะไว้ด้วย ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ได้ซื้อต้าเฟิง: อาตมาขอเตือนท่านไว้หนึ่งประโยคนะ สิ่งที่ควรปล่อยวางได้ ก็ควรปล่อยวาง
อานเชิง: ท่านได้ซื้อ ก็วกกลับมาพูดถึงตัวข้า

ได้ซื้อต้าเฟิง: ถ้าอย่างนั้น ท่านหมายถึงอะไร

อานเชิง: ท่านได้ซื้อบอกข้าว่า สิ่งที่ควรปล่อยวางได้ ก็ควรปล่อยวาง แล้วท่านได้ซื้อล่ะ

ได้ซื้อต้าเฟิง: ท่านหมายถึงเรื่องที่ว่าอาตมาสร้างสะพานไข่ม้อย

อานเชิง: ผู้คนที่อาศัยอยู่สองฝั่งของแม่น้ำเหาจิง (蚝江) มีความแค้นกันมานาน (积怨甚久) ผู้คนทั้งสองฝั่งนับได้ว่าเพิกเฉยต่อกันและมองหน้ากันไม่ติด (人们权当视而不见) มานานแล้ว จู่ ๆ ท่านก็จะมาเปลี่ยนแปลง (偏偏你要来改变) ท่านคิดว่า การสร้างสะพานทรุด ๆ พัง ๆ แบบนี้ให้กับคนที่นี่ จะเปลี่ยนแปลงผู้คนที่นั่นได้อย่างนั้นหรือ

ได้ชื่อต้าเฟิง: ศาสนาพุทธมีคำสอนเรื่องความวิริยะว่า ถ้าเราสามารถเปลี่ยนแปลงชนิด ๆ หน่อย ๆ ได้ก็ถือว่าดีแล้วละ” (00:22:49)

“大峰和尚: 我劝你一句啊。该放下的就放下。

安生: 你反倒说起我。

大峰和尚: 那安先生的意思是?

安生: 你说我该放下就得放下。那你呢?

大峰和尚: 你是说我建桥?

安上: 这蚝江两岸积怨甚久。人们权当视而不见, 偏偏你要来改变。你以为建这么一座破桥就能改变了。

大峰和尚: 佛教讲精进, 能改变一点点那也很好啊。” (00:22:49)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ได้ชื่อต้าเฟิงได้สอนให้อานเชิงรู้จักปล่อยวาง (放下) ในทางที่เหมาะสม แต่อานเชิงกลับโต้แย้งได้ชื่อต้าเฟิงว่า ตัวของได้ชื่อต้าเฟิงเองต่างหากที่ไม่ยอมปล่อยวางเรื่องการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ ได้ชื่อต้าเฟิงเห็นว่า การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำให้สำเร็จเป็น สิ่งที่จะทำให้ความบาดหมางของชาวบ้านหมดไป เพราะฉะนั้นจึงควรใช้หลักปรัชญาเซนเรื่องความวิริยะ (精进) ที่ต้องให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นบ้าง ถึงแม้ว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นจะเกิดขึ้นได้น้อยมากก็ตาม เพื่อให้ชาวบ้านทั้งสองฝ่ายเห็นว่า การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเป็นสาธารณประโยชน์สำหรับทุกคน

หลังจากที่ได้ชื่อต้าเฟิงมรณภาพ 27 ปีต่อมาก็มีผู้ใจบุญมาสานต่อเจตนารมณ์ของได้ชื่อต้าเฟิง เพื่อที่จะสร้างสะพานข้ามแม่น้ำให้สำเร็จ ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ไกด์: ยี่สิบเจ็ดปีต่อมาหลังจากที่ท่านได้ชื่อต้าเฟิงมรณภาพ คุณไช่จุ่นแห่งมูลนิธิพลังแห่งแรงศรัทธา (倾心公益事业的蔡淳) ก็สร้างสะพานนี้ต่อจนเสร็จ ในขณะที่นั้นสะพานแห่งนี้ มีชื่อว่าเหาจิงเฉียว (蚝江桥) ต่อมาท่านเหวินเทียนเสียงมาตั้งค่ายทหารที่เมืองฉาว หยาง (后来文天祥兵驻潮阳) เมื่อท่านเหวินเทียนเสียงรู้ว่า หลังจากที่ท่านได้ชื่อต้าเฟิงสร้างสะพานในปีนั้นด้วยปณิธานอันแรงกล้า (初衷) และเต็มไปด้วยความยากลำบาก ท่านเหวินเทียนเสียงก็รู้สึกเลื่อมใสศรัทธาในตัวของท่านได้ชื่อต้าเฟิง (感慨万分) ต่อมาท่านเหวินเทียนเสียงก็เปลี่ยนชื่อเหาดุนเซียง (蚝墩乡) เป็นเหอผิงหลี่ (和平里) ด้วยเหตุนี้สะพานเหาจิง (蚝江桥) ก็จึงต้องเปลี่ยนชื่อใหม่ตามไปด้วยโดยใช้ชื่อว่าสะพานเหอผิง (和平桥) ” (01:33:16)

“导游: 大峰和尚圆寂二十七年后, 这座石桥是由倾心公益事业的蔡淳续

建而成。当时这座桥的名字叫蚝江桥。后来文天祥兵驻潮阳，当他得知大峰师父当年建桥的初衷和艰难的过程后，感慨万分，遂将蚝墩乡改名为和平里。蚝江桥随之改名为和平桥。” (01:33:16)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ถึงแม้ว่าได้ซื้อตำเพ็งจะมรณภาพไปนานแล้ว ก็ยังมีผู้ที่ศรัทธาคุณงามความดีของได้ซื้อตำเพ็งมาช่วยสร้างสะพานข้ามแม่น้ำให้สำเร็จ สิ่งนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าความดีเป็นสิ่งที่ยั่งยืน ถึงแม้ว่าผู้ที่ทำความดี (ในที่นี้คือ ได้ซื้อตำเพ็ง) จะมรณภาพไปนานแล้วก็ตาม แต่ความดีของได้ซื้อตำเพ็งก็ยังคงยั่งยืนมาจนถึงปัจจุบัน เป็นที่เลื่อมใสของอนุชนรุ่นหลังที่อยากจะสานต่อคุณงามความดีในการสร้างสะพานเพื่อสาธารณประโยชน์ให้สำเร็จตามเจตนารมย์ของได้ซื้อตำเพ็ง

4.2 หลิงหลง / ชุยเซี่ยวเจิน (玲珑 / 崔孝贞)

หลิงหลงเป็นนางเอก (女主角) ที่เป็นชาวเกาหลี (高丽人) ครอบครัวของหลิงหลงเคยเป็นโจรสลัดมาก่อน ต่อมาพ่อแม่ของหลิงหลงก็หายสาบสูญจากเหตุการณ์ภัยพิบัติทางทะเล ทำให้หลิงหลงเป็นเด็กกำพร้าที่อยู่ในความดูแลของโจรสลัดที่เป็นเพื่อนของพ่อกับแม่ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“หลิงหลง: ที่จริงแล้วข้าก็เป็นคนเกาหลี (高丽人) บรรพบุรุษของข้ามาทำการค้าที่ต้าซ่ง (大宋) ต่อมาเกิดจลาจลทางภาคเหนือ พวกข้าก็ย้ายมาอาศัยที่บนทะเล เพราะที่ไม่รู้ว่า จะหาเลี้ยงชีพด้วยอะไร ก็เลยมาเป็นโจรสลัด หลังจากที่ข้าลี้มตาตุโลกได้ไม่นาน พ่อแม่ของข้าก็หายสาบสูญจากเหตุการณ์ภัยพิบัติทางทะเล ข้าก็เลยไม่รู้ว่า พ่อแม่ของข้าหน้าตาเป็นยังไง แต่ข้าก็เป็นคนเกาหลีจริง ๆ สหายของพ่อแม่ข้าที่เป็นโจรสลัดด้วยกันเลี้ยงข้ามาตั้งแต่เด็ก ต่อมาพวกเค้ารู้ดีว่าอยู่บนทะเลมีแต่อันตราย ก็เลยย้ายมาอาศัยอยู่ที่นี้” (00:25:59)

“玲珑: 其实我也是高丽人。我祖辈来大宋经商，后来赶上北方战乱。他们就逃到了海上。因无处谋生便做了海盗，生下我后父母在一次海难中去世了。我根本就不记得他们长什么样。可我确实是高丽人。父母的同伴那些当地的海盗抚养了我。后来大家觉得海上凶险便迁到了这里” (00:25:59)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ผู้แต่งกำหนดให้หลิงหลงเป็นนางเอกที่เป็นเด็กกำพร้าที่ต้องสู้ชีวิตเพียงลำพัง ถึงแม้ว่าหลิงหลงจะเป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่เกิด แต่หลิงหลงก็ไม่เคยเอาปมด้อยที่ตนเองเป็นเด็กกำพร้ามาใส่ใจ ในทางตรงข้าม หลิงหลงกลับเป็นผู้ที่มีน้ำใจและเห็นใจผู้อื่นอยู่เสมอ ๆ ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“หลิงหลง: เจ้ายังไม่ได้บอกข้าเลยนะ ท่านได้ซื้อตำเพ็งป่วยเป็นอะไร

อานเชิง: เจ้าลี้มเรื่องเรื่องหนึ่งไปแล้ววี

หลิงหลง: อะไรของเจ้า อ้อ ๆ อึ้ง ๆ อยู่ได้ ช่างน่ารำคาญเสียจริง

อานเชิง: ท่านได้ซื้อชรามากแล้ว

หลิงหลง: ก็ใช้สิ ท่านได้ซื้ออายุตั้งแปดสิบเก้าแล้ว

อานเชิง: อาการป่วยของท่านได้ซื้อง่ายนิดเดียว แต่ว่าข้ารักษาไม่ได้

หลิงหลง: อย่าเพิ่งไป คำพูดของเจ้า ข้าไม่เข้าใจ จะต้องปรุ้งยารักษาท่านได้ซื้อยังงักันแน่

อานเชิง: ยาพิเศษที่สุดของผู้สูงวัยก็คือการพักผ่อนและอยู่อย่างสงบ ๆ

หลิงหลง: เจ้าหมายความว่า ขอให้ท่านได้ซื้อยุดีเรื่องการสร้างสะพาน

อานเชิง: ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าว่าจะเป็นไปได้มั๊ย

หลิงหลง: พวกเจ้าไม่สนใจท่านได้ซื้อต่างหากล่ะ

สายสีบลี: ต้นตอของเรื่องทั้งหมด ก็เป็นเพราะว่าท่านได้ซื้อไม่มีเงินสร้างสะพานต่อ

หลิงหลง: เจ้าก็รู้อยู่แกลใจที่อยู่แล้ว ยังจะมาจูงใจถามอีกนะ

สายสีบลี: แต่ว่ามีวิธีอะไรบ้างที่จะช่วยแก้ปัญหาให้ท่านได้ซื้อมีเงินสร้างสะพานต่อ

หลิงหลง: แท้ที่จริงแล้ว เงินรับบริจาคของท่านได้ซื้อพอที่จะสร้างสะพานได้ แต่ว่าใครจะรู้ล่ะ ตอนที่สร้างสะพานเสร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง ก็มีพายุไต้ฝุ่นทำให้บ้านเรือนของชาวบ้านถูกทำลายจนเสียหาย น้ำก็เข้าท่วมพื้นที่เกษตรของชาวบ้าน ท่านได้ซื้อจึงใช้เงินที่รับบริจาคช่วยเหลือชาวบ้านผู้ประสบภัย ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เงินจึงไม่พอ” (00:41:49)

“玲珑：你还没有说师父的病呢。

安生：你忘了一件事。

玲珑：什么？吞吞吐吐的。真是急死人了。

安生：大峰师父太老了

玲珑：是啊。他已经八十九了。

安生：他的病很简单，但是我治不了他。

玲珑：别走啊。你说的话我听不懂，到底师父抓什么药？

安生：对一位老者来说，最好的药莫过于静养休息。

玲珑：你是说让他不要忙建桥的事了。

安生：所以你以为可能吗？

玲珑：你们根本就不关心大峰师父。

栗捕快：这说到底呀。大峰师父就是缺钱嘛。

玲珑：你就是明知故问嘛。

栗捕快：可是能有什么办法能够帮大峰师父弄到些钱来，帮他解决问题。

玲珑：其实师父募到的钱原本是够建桥的。谁知桥建到一半的时候，刮了场台风。结果不少百姓的房屋被毁坏庄稼被淹没。师父就用募到的钱来救济这些百姓。这样造桥的钱就不够了。” (00:41:49)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า หลิงหลงมีน้ำใจและคอยช่วยเหลือได้ซื้อต้าเฟิงอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากหลิงหลงไม่มีพ่อและแม่ตั้งแต่เด็ก จึงทำให้หลิงหลงเคารพได้ซื้อต้าเฟิงเหมือนพ่อคนที่สองของตนเอง นอกจากนี้ในข้อความดังกล่าว ยังมีสำนวน 2 สำนวนที่น่าสนใจคือ 1.สำนวน

“ทุนทุนถู่” (吞吞吐吐) แปลว่า อ้า ๆ อึ้ง ๆ, ตะกุกตะกัก แสดงให้เห็นถึงการเล่นคำซ้ำ (重疊) ในรูปแบบ AABB ทำให้เสียงพูดเกิดความไพเราะจากจังหวะของคำที่ซ้ำกัน 2.สำนวน “หมิงจื่อกู่เวิน” (明知故问) แปลว่า รู้อยู่แล้วใจ แล้วยังจะถามอีก แสดงให้เห็นถึงความหมายในเชิงกระทบกระเทียบเล็กน้อย ในคำพูดของหลิงหลงที่ต่อว่าสายสีบลีในเชิงกระทบกระเทียบว่า สายสีบลีรู้อยู่แล้วใจดีอยู่แล้วว่า ได้ซื้อตำเพิงสร้างสะพานไม่เสร็จ เพราะไม่มีเงินสร้างสะพานต่อ แล้วยังจะถามหลิงหลงอีก ทั้งนี้ การใช้สำนวน “หมิงจื่อกู่เวิน” (明知故问) ในข้อความเวอร์ชันภาษาจีนเป็นการใช้ถ้อยคำที่กระชับ ผู้แต่งไม่ต้องพรรณนาความให้ยืดเยื้อเกินความจำเป็นนั่นเอง

ต่อมาหลิงหลงก็ได้เป็นลูกศิษย์ของได้ซื้อตำเพิง หลิงหลงคอยปรนนิบัติรับใช้ได้ซื้อตำเพิงอย่างไม่ย่อท้อ ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“หลิงหลง: จีวรตัวนี้ข้าเป็นคนซ่อมให้ท่านได้ซื้อหลายครั้งแล้ว

สายสีบลี: ท่านได้ซื้อมักจะพูดอะไรไว้บ้างมั๊ย

หลิงหลง: รอให้ท่านได้ซื้อกลับมา เจ้าก็ไปถามท่านเองก็แล้วกัน

สายสีบลี: ช่วยจุดประกายความคิดให้ข้าหน่อย สมองของข้าใช้ความคิดจนหัวจะระเบิดแล้ว

หลิงหลง: ท่านได้ซื้อพูดว่า คนเราจะต้องทำแต่สิ่งดี ๆ ก่อนอื่นจะต้องสร้างแรงปณิธานก่อน

สายสีบลี: ข้าสร้างแรงปณิธานแล้ว โดยอยากจะช่วยท่านได้ซื้อจริง ๆ

หลิงหลง: แท้ที่จริงแล้ว ในตัวของทุกคนต่างก็มีพรหมลิขิตที่ดีอยู่แล้ว โดยที่ทุกคนต่างก็มีสิ่งที่ถนัดอยู่ในตัว

สายสีบลี: ทุกคนต่างก็มีพรหมลิขิตที่ดี แล้วก็มีกรรมถนัดอยู่ในตัว” (00:45:26)

“玲珑: 这件僧袍我已经帮师父补过很多次了。

栗捕快: 师父平时还说过些什么?

玲珑: 等他回来, 你自己问他好了。

栗捕快: 启发一下嘛。我脑袋都快想破了。

玲珑: 师父说人要做好一件事。首先要发愿。

栗捕快: 我发了, 真想帮他。

玲珑: 其实每个人身上都有善缘, 都有一些长处。

栗捕快: 每个人都会结善缘, 都有长处。” (00:45:26)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า หลิงหลงนอกจากจะมีความสามารถในงานเย็บปักถักร้อยแล้ว หลิงหลงก็ยังได้ซึมซับหลักคำสอนของได้ซื้อตำเพิงด้วย สามารถกล่าวได้ว่า ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) หลิงหลงเป็นตัวละครที่ใกล้ชิดได้ซื้อตำเพิงมากที่สุด จนถึงขนาดที่ว่า หลิงหลงยอมขายปิ่นปักผมที่เป็นของชิ้นสุดท้ายที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้าก่อนตาย เพื่อแลกมาเป็นเงินในการสร้างสะพานให้สำเร็จ ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“หลังหลง: เดี่ยวรอก่อน เอามันไปขายเถอะ ซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ เจ้าก็ต้องใช้เงิน นี่คือปั้น ปักผมเกาหลี เป็นของชิ้นสุดท้ายที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ข้า เจ้าเอามันไปแลกเงินเถอะ

สายสีบลู: หลังหลง เจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าขนาดนั้นเลยรี

หลังหลง: ก็แน่ละ พวกเราจะต้องทำสำเร็จให้ได้

สายสีบลู: รอให้ข้าช่วยท่านได้ซื้อตำเพิงสร้างสะพานให้สำเร็จก่อน ข้าจะให้ของขวัญสัก อย่างแก่เจ้า” (00:51:31)

“玲珑: 等一下。把它卖了。买原料你需要钱。这是高丽钗，父母给我留下的遗物。拿它去换钱吧

栗捕快: 玲珑，你这么相信我。

玲珑: 当然，我们一定能成功。

栗捕快: 等我帮大峰师父把桥建好。我找件礼物送给你。” (00:51:31)

อย่างไรก็ตาม ด้วยระยะเวลาที่จำกัด รวมทั้งได้ซื้อตำเพิงก็มีอายุมากแล้ว อาการป่วยของ ได้ซื้อตำเพิงนับวันก็มีแต่จะทรุดหนัก ท้ายที่สุดก่อนที่ได้ซื้อตำเพิงจะมรณภาพ หลังหลงก็ขอให้ได้ ซื้อตำเพิงมีชีวิตอยู่ต่อจนกระทั่งสร้างสะพานได้สำเร็จ ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“หลังหลง: ตอนนี้ไม่มีใครขัดขวางท่านแล้วนะ ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป พวกเราจะสร้าง สะพานให้เสร็จด้วยกัน

ได้ซื้อตำเพิง: ข้าแก่มากแล้ว ไม่มีแรงแล้ว

หลังหลง: อะไรกัน สะพานสิบแปดช่อง ท่านสร้างสำเร็จแล้วสิบหกช่อง เหลือแค่สองช่อง สุดท้าย

ได้ซื้อตำเพิง: แท้ที่จริงแล้ว สะพานจะสร้างเสร็จเมื่อไหร่ก็ไม่สำคัญหรอก

หลังหลง: ใช่ พวกเราเปย์อ้าน (北岸) จะสามัคคีปรองดองกับหนานอ้าน (南岸)

ได้ซื้อตำเพิง: สะพานแห่งนี้ดีมาก เป็นสะพานที่ทอดด้วยยาวไปจนถึงที่นั่น ให้ผู้คนได้เดิน บนพื้นของสะพาน แต่ถ้าโครงสร้างของสะพานไม่เที่ยงตรง สะพานก็จะพังได้

หลังหลง: ในสายตาของพวกเรา ท่านคือพระเถระผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยคุณธรรม พวก เราทุกคนต่างก็สำนึกในบุญคุณของท่าน

ได้ซื้อตำเพิง: อาตมาเกรงว่า จะไม่เห็นสะพานที่อาตมาสร้างนะ

หลังหลง: สะพานสร้างเสร็จแล้วสิบหกช่อง เหลืออีกสองช่อง พวกเราก็จะ....”

(01:26:08)

“玲珑: 现在没人阻碍您了。从明天起我们一块把桥建完。

大峰和尚: 我太老了，没力气了。

玲珑: 什么啊？十八孔桥您都建成了十六孔，只差最后两孔了。

大峰和尚: 其实啊，这桥什么时候建好，倒不重要。

玲珑: 是。我们北岸会与南岸和解的。

大峰和尚：这桥是很好的。它匍匐在那儿，让人们从它的背上走过。可是如果它自身不正直，它就会垮塌的。

玲珑：在我们眼中，你就是大德高僧。我们所有人都感激您。

大峰和尚：我恐怕看不到我建的桥了。

玲珑：已经建到十六孔了。再有两孔我们就.....” (01:26:08)

จากข้อความดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงความผูกพัน ความเคารพ และความศรัทธาที่หลิงหลง และชาวบ้านเป่ย์อ๋าน (北岸) และหนานอ๋าน (南岸) สัมผัสสามสามัคคีและปรองดองกัน ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันเหมือนแต่ก่อน

ในตอนจบของภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) หลิงหลงได้กลับมาเกิดเป็นชวยเซี่ยวเจิน ต่อมาชวยเซี่ยวเจินได้นำก้อนหินในชาติอดีตที่ตนเองได้รับจากสายสืบลีนำมาประกบกับรอยแตกของหินก้อนใหญ่ในชาติปัจจุบันได้ลงตัว ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ชวยเซี่ยวเจิน (หลิงหลง): แม่ นางหลิงหลง ข้าคือทายาทของท่าน ท่านกลับมาแล้วนะ” (01:32:43)

“崔孝贞 (玲珑)：玲珑姑娘，我是您的后代。你回来了。” (01:32:43)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ผู้แต่งกำหนดให้ต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมดในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เริ่มที่หลิงหลงและจบลงที่ชวยเซี่ยวเจินประกบก้อนหินก้อนเล็กเข้ากับรอยแตกของก้อนหินขนาดใหญ่ในชาติปัจจุบันได้พอดี ถือได้ว่าเป็นการจบภาพยนตร์ที่ลงตัวอย่างไรที่ตนเอง

4.3 สายสืบลี (栗捕快)

สายสืบลีเป็นขุนนางที่ราชสำนักส่งมาให้ประจำการที่เมืองฉวหยาง (潮阳) สายสืบลีเป็นขุนนางที่มีคุณธรรม ผู้แต่งกำหนดให้สายสืบลีเป็นพระเอก (男主角) คู่กับหลิงหลง (玲珑) ที่เป็นนางเอก สายสืบลีคอยทำหน้าที่ผดุงความยุติธรรมช่วยเหลือไต้ฮงโจวซือไม่ให้ถูกใส่ร้ายป้ายสีจากไต้เท้าฝิง ทุก ๆ ครั้งที่ไต้เท้าฝิงใส่ร้ายไต้ฮงโจวซือ สายสืบลีก็จะหาเหตุผลมาคอยปกป้องให้ไต้ฮงโจวซือพ้นจากมลทินจากการถูกใส่ร้าย ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ไต้เท้าฝิง: ท่านสายสืบลีทำงานได้ฉับไวมาก ตั้งแต่เช้าท่านก็ลงพื้นที่ออกไปตรวจตราตามที่ต่าง ๆ แล้ว

สายสืบลี: ถึงแม้ว่าข้าจะอายุน้อยแต่ข้าก็ไม่โง่เขลา เมื่อวานหนานอ๋าน (南岸) กับเป่ย์อ๋าน (北岸) ทะเลาะกัน ข้าอยู่ในเหตุการณ์พอดี ขบวนของคนเป่ย์อ๋านนำโดยแม่นางหลิงหลงเดินข้ามฝั่งมาจะขอเรียกรายเงินบริจาคเพื่อช่วยท่านไต้ฮงโจวซือสร้างสะพาน สิ่งนี้เป็นเรื่องที่ดีงาม แต่ขบวนของคนหนานอ๋านกลับไล่ขบวนของคนเป่ย์อ๋าน แท้ที่จริงแล้วมีคน

บงการอยู่เบื้องหลังโดยให้เงินคนหนานอ้าน ทุกคนต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าคนบงการก็คือท่านไต้เท้าฝิง

ไต้เท้าฝิง: ท่านมีหลักฐานหรือไม่

สายสีบลี: หลักฐานั้นรี ไม่มี ถ้าจะหาหลักฐานก็ไม่ยากหรอก แต่สิ่งที่เข้าไม่เข้าใจก็คือในเมื่อท่านไต้เท้าฝิงมีเงินทองมากมายขนาดนี้ ทำไมท่านไม่บริจาคเงินช่วยท่านไต้ซือต้าเฟิงสร้างสะพานแต่ท่านกลับทำตัวเป็นปรปักษ์กับท่านไต้ซือต้าเฟิง” (00:29:40)

“冯大人: 小捕快做事勤勉。一大早倒跑了不少路啊。

栗捕快: 我年纪虽小可不傻。昨天南岸与北岸舞队的冲突。我恰好在场。北岸玲珑姑娘的舞队过来募集款项帮大峰师父建桥。这是好事啊。可南岸的舞队干嘛要驱赶他们呢。原来啊是暗中有人给了钱, 而这个人大家都说是您冯大人。

冯大人: 你有证据吗?

栗捕快: 证据嘛, 没有。可要找到也不难。可是让我不解的是冯大人既然这么有钱。为何不捐给大峰师父而是要与他作对。” (00:29:40)

“สายสีบลี: ไต้เท้าฝิงมันบัดซบจริง ๆ มันใช้หลักฐานอะไรมากล่าวหาว่าท่านไต้ซือขโมยกระจกวิเศษ ท่านไต้ซือ ข้าจะรับมือกับไต้เท้าฝิงเอง ท่านไต้ซือได้โปรดวางใจ ขอให้ท่านสร้างสะพานให้สำเร็จเถอะ” (00:40:20)

“栗捕快: 那个冯侯真是可恶啊。他凭什么说您拿了黄金宝镜啊。师父, 他由我来对付。您放心建您的桥” (00:40:20)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า สายสีบลีเป็นขุนนางที่ใส่ชื่อมือสะอาด สายสีบลีกล้าต่อปากต่อคำกับไต้เท้าฝิงซึ่งมีตำแหน่งสูงกว่า ผู้แต่งกำหนดให้สายสีบลีเป็นขุนนางรุ่นใหม่ไฟแรงที่ไม่กลัวอำนาจมืดของราชสำนัก

ต่อมาสายสีบลีต้องการช่วยไต้ซือต้าเฟิงสร้างสะพานให้สำเร็จ สายสีบลีจึงจัดงานจุดพลุไฟเพื่อเรียกรายเงินบริจาคจากชาวบ้านเป้ยอ้านและหนานอ้าน ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“สายสีบลี: ถ้าท่านไต้ซือต้าเฟิงสร้างสะพานได้สำเร็จ ก็จะเป็นประโยชน์กับทุกคนโดยแท้” (00:33:10)

“栗捕快: 若大峰师父把桥建成, 真的是造福于人啊。” (00:33:10)

“สายสีบลี: งานจุดพลุไฟ ยินดีต้อนรับทุกท่านสู่งานจุดพลุไฟ ขอให้พวกท่านพาญาติสนิทมิตรสหายมาชมพลุไฟและร่วมบริจาคเงินช่วยท่านไต้ซือต้าเฟิงสร้างสะพาน ขอขอบคุณทุกท่าน ขอขอบคุณ” (00:51:12)

“栗捕快: 烟火盛会, 欢迎大家携各位亲朋好友同来观赏并为大峰师父建桥募集资金。谢谢啊, 谢谢各位。谢谢。” (00:51:12)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า สายสีบลูเป็นคนที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม เพื่อที่จะทำให้ชาวบ้านเป่ย์อ๋านและหนานอ๋านมีสะพานข้ามฟาก สายสีบลูจึงยอมอุทิศตนโดยไม่รู้จักรู้จักเหนื่อยที่จะจัดงานจุดพลุไฟเพื่อเรียกรายเงินบริจาคสร้างสะพานให้สำเร็จ

นอกจากนี้ สายสีบลูก็ยังห่วงใยสุขภาพของไต้ซือต้าเฟิงด้วย เมื่อไต้ซือต้าเฟิงล้มป่วยลง สายสีบลูก็ช่วยปรนนิบัติไต้ซือต้าเฟิง ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“สายสีบลู: ท่านไต้ซือ ท่านเรียกรายเงินบริจาคจำนวนมหาศาลเพื่อสร้างสะพานให้กับฉวหยาง (潮阳) แต่ท่านกลับต้องมาอาศัยอยู่ในที่คับแคบแบบนี้หรือ

ไต้ซือต้าเฟิง: นักบวชอาศัยอยู่ในสถานที่แห่งไหนก็ได้ทั้งนั้น ทั้งหมดนี้ถือว่าเป็นการปฏิบัติธรรม” (00:40:06)

“栗捕快: 师父, 您为潮阳募来了建桥巨资。您自己却住这样一个地方。

大峰和尚: 出家人住在哪里都是修行。” (00:40:06)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ความคิดของสายสีบลูกับไต้ซือต้าเฟิงถึงจะมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่สายสีบลูก็เข้าใจดีว่า ไต้ซือต้าเฟิงเป็นนักบวชที่เคร่งครัดการปฏิบัติธรรม ที่อยู่อาศัยของไต้ซือต้าเฟิง ถ้ามองในทางโลกอย่างที่สายสีบลูมอง ที่อยู่นี้ก็จะคับแคบมาก แต่ถ้ามองในทางธรรม ที่อยู่อาศัยนี้ก็จะเพียงพอแล้วสำหรับนักบวช

ในตอนจบของภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ถึงแม้ว่าสายสีบลูจะไม่สมหวังในความรักกับหลิงหลิง เพราะหลิงหลิงต้องกลับไปอยู่ที่โชซอน (朝鲜) อย่างไรก็ตาม สายสีบลูก็ได้ทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตรที่ดีของหลิงหลิงซึ่งเป็นนางเอกของเรื่อง ก็เพราะว่าภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) มีเนื้อหาหลักที่เน้นการสร้างความดีมากกว่าที่จะมีเนื้อหาไปในทางรัก ๆ ใคร่ ๆ นั้นเอง

4.4 ไต้เท้าเฟิง (冯大人)

ไต้เท้าเฟิงเป็นตัวโกง (Antagonist反面人物) ที่มีฐานะทางครอบครัวยากจน ความยากจนทำให้ไต้เท้าเฟิงมีความกดดันตั้งแต่เด็กว่า ตนเองจะต้องหนีให้พ้นจากความยากจนภายในครอบครัวให้ได้ ไต้เท้าเฟิงจึงต้องหักโหมเรียนอย่างหนัก จนสอบได้เป็นขุนนางในราชสำนัก ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ไต้เท้าเฟิง: ข้าเกิดมายากจนข้นแค้น ตระกูลข้าสามชั่วคนเป็นแค่คนดนตรีบ้านนอกธรรมดา ๆ ข้าหักโหมเรียนอย่างหนักจนสอบได้เป็นขุนนางราชสำนัก” (00:58:58)

“冯大人: 我出身贫寒。三代都是普通乡野乐师。我十年苦读考中进士才挣得这份家业” (00:58:58)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ถึงแม้ว่าไต้เท้าเฟิงจะเป็นขุนนางในราชสำนักที่มีหน้าที่การงานมั่นคง แต่อย่างไรก็ตาม ไต้เท้าเฟิงก็มีความยากจนในวัยเด็กเป็นปมที่ฝังอยู่ในจิตใจ ผู้แต่งกำหนดให้ความยากจนขั้นแค้นในวัยเด็กเป็นชนวนเหตุที่ทำให้ไต้เท้าเฟิงต้องประพาศชั่วคอร์รัปชันในหน้าที่การงาน ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ไต้เท้าเฟิง: ทางออกเพียงหนทางเดียวของเจ้าก็คือ จะต้องคอยติดตามและรับใช้เจ้านายที่มีอนาคตไกล

สายสืบสี่: ท่านรี

ไต้เท้าเฟิง: ก็ไชนะสิ เจ้าหนุ่มน้อย ข้าชื่นชมในตัวเจ้าเป็นอย่างมาก ถ้าเจ้ามาเป็นมือขวา รับใช้ข้า รอให้ข้ากลับไปรับตำแหน่งเดิมที่ราชสำนัก พวกเราก็จะเสวยลาภยศชื่อเสียงเงินทองด้วยกันที่เมืองหลวง

สายสืบสี่: ท่านไต้เท้าเฟิง ข้าได้ยินมาว่า ท่านฉ้อราษฎร์บังหลวงโกงบ้านกินเมือง ข้าเกรงว่า ถ้าติดตามท่านแล้ว ข้าก็จะหัวขาด

ไต้เท้าเฟิง: ส่งแขก” (00:31:31)

“冯大人：你唯一的出路就是跟随一位有前途的主人

栗捕快：您？

冯大人：嗯。年轻人我极欣赏你。若你成为我的心腹。等我官复原职。我们便一同回京共享富贵。

栗捕快：冯大人，可我听说您是京城一贪。我怕我跟了您会（被砍头）。” (00:31:31)

“อานเจิง: แต่ว่าข้าก็ได้ยินมาอีกว่า ไต้เท้าที่แซ่เฟิงเป็นคนโลภเป็นพิษเป็นภัยต่อบ้านเมือง” (01:13:47)

“安生：可我又听说姓冯的大人是个贪官，为人阴毒。” (01:13:47)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ไต้เท้าเฟิงเป็นคนโลภและทุจริตคดโกงในหน้าที่การงานเป็นอย่างมากซึ่งสอดคล้องกับสำนวนจีนที่ว่า “จิงเฉิงอีทาน” (京城一贪) แปลว่า โกงบ้านกินเมือง ทั้งนี้ สำนวน “จิงเฉิงอีทาน” พรรณนาให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจนว่า ไต้เท้าเฟิงเป็นขุนนางที่กินบ้านกินเมืองอย่างแท้จริง

ถึงแม้ว่าไต้เท้าเฟิงจะมีอายุมากแล้วก็ตาม แต่ไต้เท้าเฟิงก็ยังเป็นคนที่ตระหนงตน โดยคิดว่าตนเองนั้นยังเป็นขุนนางที่มีความสามารถอยู่ตลอดเวลา ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“ไต้เท้าเฟิง: ปีที่แล้ว ตัวข้าเฟิงโหว ถอนตัวจากราชสำนัก กลับมาใช้ชีวิตอยู่อย่างว่าง ๆ ที่บ้านเกิด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ข้าก็เคยเป็นขุนนางระดับสูงของราชสำนัก ทางราชสำนักก็วิเศษวิโสเหลือเกิน ดันทุรังส่งสายสืบที่ปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมมาก่อนข้า

สายสีบลู: ท่านได้ทำผิด โบรมงคล่าวไว้ว่า คนมากความสามารถจะอยู่ในช่วงวัยหนุ่มสาวนะ” (00:08:26)

“冯大人：我冯侯去年从京城告退，赋闲回乡。可再怎么讲，也曾是忝列四品的京官。州府大人倒好啊，派了个乳臭未干的小捕快来糊弄我。

栗捕快：冯大人，自古英雄出少年” (00:08:26)

“ได้ทำผิด: เมื่อก่อนตอนที่ข้าเป็นขุนนางราชสำนัก สายสีบกระจอก ๆ อย่างเจ้าไร่มารยาทแบบนี้จะต้องถูกโอบยจนหลังขาด

สายสีบลู: แต่ว่าตอนนี้ท่านเป็นสามัญชน ข้านี้แหละเป็นขุนนางราชสำนัก

ได้ทำผิด: เจ้ากล้าคิดกล้าพูด น่าเลื่อมใส น่าเลื่อมใส แม้ว่าข้าจะเป็นสามัญชน แต่ว่าราชสำนักก็ยอมมีขึ้นมีลงเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว คนที่มีความสามารถอย่างข้า ทางราชสำนักก็คงจะไม่นิ่งดูตายข้าหรอก” (00:30:43)

“冯大人：以前我在朝为官的时候，你这样的小公差如此无礼会挨板子的。

栗捕快：可您现在是民，我才是官府的人。

冯大人：勇气可嘉。我虽然是民，但官场上起起落落也乃正常，像我这样的人才，朝廷不会坐视不用。” (00:30:43)

จากข้อความดังกล่าว นอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงความตระหนกตนของได้ทำผิดแล้ว ส่วนวจน “หฺรูซิวเว่ยกาน” (乳臭未干) ที่หมายถึง ปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมั้น ยังแสดงให้เห็นว่า ได้ทำผิดเป็นคนที่เจ้ายศเจ้าอย่าง วางมาด และถือตัวเป็นอย่างมาก โดยที่ได้ทำผิดนั้น คิดว่าตนเองมีความสามารถเหนือกว่าสายสีบลู (พระเอก) ที่เป็นเด็กกรุ่นหลัง นอกจากนี้แล้ว ข้อความข้างต้นยังมี ส่วนวจน “ฉีฉีลั่วลั่ว” (起起落落) ที่หมายถึง มีขึ้นมีลง ก็ยังแสดงให้เห็นถึงจังหวะของการซ้ำคำ (Repetition 重叠) ตามโครงสร้าง AABB ซึ่งจะทำให้ผู้รับสารสัมผัสได้ถึงความไพเราะสละสลวยของการซ้ำคำอีกด้วย

โดยภาพรวมแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้แต่งกำหนดให้ได้ทำผิดเป็นตัวโกงที่เป็นปรปักษ์กับได้ซื้อต้าเฟิงที่เป็นตัวเอกของเรื่อง ได้ทำผิดจะคอยขัดขวางไม่ให้ได้ซื้อต้าเฟิงสร้างสะพานได้สำเร็จด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา เช่น การใส่ร้ายป้ายสีได้ซื้อต้าเฟิง การปล่อยข่าวลือเพื่อทำลายชื่อเสียงของได้ซื้อต้าเฟิง ทั้งนี้ จะเห็นได้จากข้อความที่ว่า

“สายสีบลู: โอ้ได้ทำผิดมันบัดซบจริง ๆ มันใช้หลักฐานอะไรมากล่าวหาว่าท่านขโมยกระจกพิเศษ ท่านได้ซื้อ ข้าจะจัดการกับมันเอง ท่านได้โปรดวางใจ ขอให้ท่านสร้างสะพานให้สำเร็จเถอะ

ได้ซื้อตำเพิง: ได้ทำเพิงส่งลูกน้องมาห้ามไม่ให้เอาตมออกไปบิณฑบาตที่หนานอ้าน แล้วก็ปล่อยข่าวลือให้ร้ายเป่ย์อ้าน” (00:40:20)

“栗捕快: 那个冯侯真是可恶啊。他凭什么说您拿了黄金宝镜啊。师父, 他由我来对付。您放心建您的桥

大峰和尚: 他派出爪牙禁止我在南岸化缘, 还散出许多的谣言中伤北岸。” (00:40:20)

“ได้ทำเพิง: พระพวกนี้เป็นพระจอมปลอมที่ลวงโลก” (00:53:55)

“冯大人: 这些和尚都是婆婆妈妈的图虚名。” (00:53:55)

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ได้ทำเพิงเป็นตัวละครที่มีกลโกงในทุกรูปแบบ เพื่อต้องการที่จะได้ครอบครองกระจกวิเศษ แล้วก็จะได้บรรลุธรรมขั้นสุดยอด ได้ทำเพิงจึงขัดขวางได้ซื้อตำเพิงไม่ให้สร้างสะพานได้สำเร็จ เพื่อที่ว่าได้ซื้อตำเพิงจะได้นำกระจกวิเศษมาให้ตนเอง แต่แท้ที่จริงแล้ว กระจกวิเศษไม่ได้อยู่ที่ได้ซื้อตำเพิง ได้ทำเพิงจึงเป็นตัวโกงที่เป็นปรปักษ์กับพระที่ไม่รู้ อีโน้อีเหน่ ท้ายที่สุดแล้ว ผลกรรมที่ได้ทำเพิงคิดร้ายกับพระจึงส่งผลให้ได้ทำเพิงต้องจบชีวิตลงอย่างอนาจอนาถด้วยการฆ่าตัวตาย

สรุปได้ว่าตัวละครทั้ง 4 บุคคลในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้แก่ (1) ได้ซื้อตำเพิง (2) หลิงหลง (3) สายสีบลู (4) ได้ทำเพิง เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง ตัวละครทั้ง 4 บุคคลดังกล่าว สามารถแบ่งเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ ตัวละครฝ่ายธรรมะก็คือ (1) ได้ซื้อตำเพิง (2) หลิงหลง (3) สายสีบลู ตัวละครฝ่ายอธรรมก็คือได้ทำเพิง ตัวละครฝ่ายธรรมะในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) จะเน้นให้ผู้คนหมั่นทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทน ในขณะที่ตัวละครฝ่ายอธรรมที่ขัดขวางการทำความดีก็จะแพ้ภัยตนเองในที่สุด

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม” (An Analytical Study in Language, Literature and Culture: The Case Study of Once Upon a Time in the Old Bridge (Dafeng Zushi) Movie 语言·文学·文化：中国电影作品研究——以《大峰祖师》为例) เป็นงานวิจัยเอกสาร (Documentary Research 文献研究) ทั้งนี้ จากการศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม ทำให้สามารถสรุปเป็นประเด็นที่สำคัญ ๆ ได้ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาองค์ประกอบและลักษณะเฉพาะของภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) รวมทั้งศึกษาองค์ความรู้ทางด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบกลวิธีการประพันธ์ และลักษณะเฉพาะที่ทำให้ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงจากผู้ชม ทั้งนี้ ลักษณะเด่นของภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านเนื้อเรื่องและเนื้อหาที่เกี่ยวกับความเชื่อต่าง ๆ (Story 内容)

ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) สอดแทรกความเชื่อโบราณของจีน สะท้อนให้เห็นถึงภูมิหลังที่ลึกซึ้งของวัฒนธรรมจีน ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจวัฒนธรรมจีนได้มากยิ่งขึ้นโดยผ่านภาพยนตร์ เช่น ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้มีการกล่าวถึง (1) ความเชื่อเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิม (2) ความเชื่อเรื่องพระอมิตาภพุทธเจ้า (3) ความเชื่อเรื่องกระจกสะท้อนแสงวิเศษ (โถ้วกวงจิ่ง 透光镜) ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ผู้แต่งได้นำเสนอเรื่องราวของความเชื่อเหล่านี้ สะท้อนผ่านตัวละครที่สำคัญ ๆ ในภาพยนตร์ได้อย่างแยบยล ดังนั้นเมื่อผู้ชมชมภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) จึงรู้สึกถึงความเคลื่อนไหวของตัวละครในแต่ละฉากว่า “มีความสมจริง” ซึ่งนับว่าเป็นคุณค่าและความน่าสนใจอีกประการหนึ่งของความเชื่อต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง)

2. ด้านตัวละคร (Character 人物)

ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นภาพยนตร์แนวย้อนเวลาจากยุคปัจจุบันสู่ยุคอดีต (Costume Time-Travel Movie 古装穿越电影) ที่สะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงตอนปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) ตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ

(หลวงปู่ไต้ฮงกง) ได้ถูกสร้างขึ้นมาให้สมจริงเพื่อสะท้อนเรื่องราวชีวิตจริง ๆ ของผู้คนทั่วไป ในสมัยช่วงตอนปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) ลักษณะนิสัยที่โดดเด่น รวมทั้งลักษณะเฉพาะที่แฝงอยู่ในตัวละครแต่ละตัวในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นบทพิสูจน์ให้ผู้ชมภาพยนตร์ได้หันกลับมามองย้อนดูตัวเองในแง่มุมต่าง ๆ ดังคำกล่าวที่ว่า “ดูละคร แล้วย้อนดูตัว” ตัวละครหลัก (Major Character 主要人物) และตัวละครสมทบ (Minor Character 次要人物) ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) สามารถสะท้อนให้ผู้ชมได้เห็นถึงเรื่องราวของชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี อาทิเช่น

(1) ไต้ซือต้าเฟิง (ต้าเฟิงจูซือ, หลวงปู่ไต้ฮงกง) (大峰祖师) เป็นตัวละครหลัก (Major Character 主要人物) ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ไต้ซือต้าเฟิงเป็นพระที่มีชื่อเสียงของเมืองฉวหยางในช่วงปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) ก่อนที่จะออกบวช ได้ชื่อต้าเฟิงเคยรับราชการเป็นนายอำเภอ (县令) เนื่องจากไต้ซือต้าเฟิงทนอยู่กับการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในราชสำนักไม่ไหว จึงตัดสินใจลาออกจากราชการสละเรื่องราวทางโลกหันหน้าเข้าหาพระธรรม ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) ไต้ซือต้าเฟิงได้สร้างคุณูปการไว้อย่างมากมายให้กับผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองฉวหยาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างสะพานเหอผิงเพื่อช่วยให้คนที่อาศัยอยู่ริมแม่น้ำได้เดินทางข้ามฝั่งได้สะดวกยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องนั่งเรือข้ามฟากอีกต่อไป สามารถกล่าวได้ว่า “ไต้ซือต้าเฟิง” ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) เป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการทำความดี ถึงแม้ว่าผู้ที่ทำความดีจะเสียชีวิตไปนานสักเพียงใดก็ตาม ความดีที่กระทำนั้นก็ยังคงอยู่ต่อไปอีกตราบนานเท่านาน เฉกเช่นเดียวกับคุณงามความดีของไต้ซือต้าเฟิงที่ได้สร้างสะพานเหอผิงไว้ให้คนรุ่นหลังได้ใช้ประโยชน์นั่นเอง

(2) หลิงหลง / ชุยเซี่ยวเจิน (玲珑 / 崔孝贞) เป็นนางเอก (女主角) ที่เป็นชาวเกาหลี (高丽人) ผู้แต่งกำหนดให้หลิงหลงเป็นตัวละครที่กลับชาติมาเกิดเป็นชุยเซี่ยวเจิน จะเห็นได้ว่าการกลับชาติมาเกิดของตัวละครหรือตัวละครที่มีทั้งชาติปัจจุบันและอดีตชาติ นับว่าเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของภาพยนตร์แนวย้อนยุค ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) จะมีการย้อนชาติปัจจุบันและอดีตชาติของหลิงหลงสลับกันไปมา แต่จะเน้นไปที่อดีตชาติของหลิงหลงมากกว่าชาติปัจจุบันที่เป็นชุยเซี่ยวเจิน เพื่อทำให้ความสัมพันธ์ของนางเอกในอดีตชาติ (หลิงหลง) สอดคล้องและลงตัวกับเนื้อเรื่องของตัวละครหลัก (ไต้ซือต้าเฟิง) ที่เป็นเหตุการณ์ในช่วงปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) ในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลวงปู่ไต้ฮงกง) หลิงหลงเป็นตัวละครที่ใกล้ชิดไต้ซือต้าเฟิงมากที่สุด จนถึงขนาดที่ว่าหลิงหลงยอมขายปิ่นปักผมที่เป็นของชิ้นสุดท้ายที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้าก่อนตายเพื่อแลกมาเป็นเงินในการสร้างสะพานให้สำเร็จ ก่อนที่ไต้ซือต้าเฟิงจะมรณภาพ หลิงหลงก็ได้ขอให้ไต้ซือต้าเฟิงมีชีวิตอยู่ต่อจนกระทั่งสร้างสะพานได้สำเร็จ แต่ก็น่าเสียดายที่ไต้ซือต้าเฟิงก็มรณภาพไปก่อนที่จะสร้างสะพานเสร็จ สามารถกล่าวได้ว่า หลิงหลงเป็นตัวละครที่ผูกพันกับไต้ซือต้าเฟิงมากที่สุด หลิง

หลงคอยดูแลปรนนิบัติเรื่องอาหารการกิน ยารักษาโรค เครื่องแต่งกายให้ได้ซื้อตำเพ็งโดยไม่รังเกียจว่า ได้ซื้อตำเพ็งเป็นพระสมณะที่ติดดิน หลังหลงเป็นแบบอย่างที่ดีของชาวพุทธที่ศรัทธาพระอาวุโสโดยไม่ มีช่องว่างระหว่างวัยมาขัดขวางและไม่มีเรื่องวัตถุทางโลกมาเกี่ยวข้อง หลังหลงศรัทธาได้ซื้อตำเพ็งด้วยความบริสุทธิ์ใจโดยไม่หวังผลตอบแทนและไม่ยึดติดกับวัตถุทางโลกซึ่งเป็นความศรัทธาในทางศาสนา พุทธที่ถูกต้อง สมควรนำมาเป็นแบบอย่างในชีวิตประจำวัน

(3) ได้เท้าเฟิง (冯大人) เป็นตัวโกง (Antagonist反面人物) ในภาพยนตร์เรื่อง ไตฮงโจวซือ (หลวงปู่ไตฮงกง) ได้เท้าเฟิงเป็นขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง เพราะในวัยเด็กครอบครัว ของได้เท้าเฟิงยากจนมาก่อน ได้เท้าเฟิงจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะทำให้ตนเองได้หลุดพ้นความ ยากจน ได้เท้าเฟิงจึงตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือจนสอบบรรจุเป็นขุนนางในราชสำนักได้ ตลอดทั้งเรื่อง ได้เท้าเฟิงหาวิธีที่จะขัดขวางได้ซื้อตำเพ็งไม่ให้สร้างสะพานได้สำเร็จ ได้เท้าเฟิงยุยงให้ชาวบ้านริมแม่น้ำ ทะเลาะวิวาทกันเพื่อยืดเวลาการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำให้ล่าช้าออกไปอีก ต่อมาได้เท้าเฟิงก็คิดวิธี ลอบสังหารได้ซื้อตำเพ็งแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเพราะผู้ที่ต้องรับเคราะห์ตายแทนได้ซื้อตำเพ็งกลับเป็น ภรรยา (ฮูหยิน 夫人) ของได้เท้าเฟิงเสียเองที่ต้องมารับกรรมตายแทนได้ซื้อตำเพ็ง ผู้แต่งกำหนดให้ได้เท้าเฟิงเป็นตัวโกงที่เป็นปรปักษ์กับได้ซื้อตำเพ็งที่เป็นตัวเอกของเรื่อง ทำยที่สุดแล้ว ผลกรรมที่ได้เท้าเฟิงคิดร้ายกับได้ซื้อตำเพ็งก็ส่งผลให้ได้เท้าเฟิงต้องจบชีวิตลงอย่างอนาจอนาถด้วยการฆ่าตัวตาย ได้เท้าเฟิงจึงเป็นตัวละครในภาพยนตร์เรื่องไตฮงโจวซือ (หลวงปู่ไตฮงกง) ที่สะท้อนให้เห็นถึงกฎแห่งกรรม ที่ว่า “กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง (善有善报, 恶有恶报)” ได้มากที่สุด

3. ด้านสำนวนภาษา (Chinese Language, Proverb and Idiomatic Phrase 语言与词汇)

ภาษาแต่ละภาษาต่างก็มีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัว ไม่ว่าจะเป็นลักษณะการออกเสียง (Phonetics 语音) การใช้คำศัพท์ (Lexicology 词汇) ไวยากรณ์ (Grammar 语法) ที่คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ การใช้สำนวนภาษาก็นับว่าเป็นเสน่ห์ทางภาษาอย่างหนึ่งที่สามารถ สะท้อนให้เห็นถึงความหมายและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของผู้คนในแต่ละชาติได้เป็นอย่างดี ใน ภาพยนตร์เรื่องไตฮงโจวซือ (หลวงปู่ไตฮงกง) ผู้แต่งเลือกใช้สำนวนภาษาพรรณนาลักษณะของตัว ละคร บทสนทนาของตัวละคร ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ฉากของเหตุการณ์ในเรื่องได้อย่าง เหมาะสมกลมกลืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนวนจีนที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องไตฮงโจวซือ (หลวงปู่ไตฮง กง) เป็นสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งและสะท้อนให้เห็นถึงภูมิหลังทางด้านวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี อาทิเช่น (1) “ผู้ช่าชินฉาง, ผู้ตู้จิ่งเชิง” (菩萨心肠, 普渡众生) หมายถึง ผู้ที่มีจิตใจเมตตา กรุณา พร้อมทั้งจะช่วยเหลือทุกชีวิตให้พ้นจากทุกข์ (2) “หฺรูซู่เว่ยกาน” (乳臭未干) หมายถึง ปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านม (3) “หมิงจื่อกู่เวิน” (明知故问) หมายถึง รู้อยู่แกล้งแล้วจะมากถามอีก

ฯลฯ จะเห็นได้ว่า สำนวนจีนต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) นับว่าเป็นเอกลักษณ์การใช้ภาษาในภาพยนตร์ที่มีความโดดเด่นเป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ จากการศึกษาภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม จึงทำให้สามารถกล่าวได้ว่า “ถึงแม้ว่ากาลเวลาจะผ่านไปยาวนานสักเพียงใดก็ตาม ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) ก็คงยังคงเป็นภาพยนตร์ที่ทรงคุณค่าไปตราบนานเท่านาน”

5.2 อภิปรายผล

การศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม แสดงให้เห็นว่าภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) เป็นภาพยนตร์ที่ทรงคุณค่าอันเกิดจากจินตนาการของผู้แต่งผนวกกับข้อมูลทางสังคมและประวัติศาสตร์ในช่วงตอนปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) นำเสนอเรื่องในลักษณะที่มีการย้อนเวลาทั้งในอดีตสลับกับเวลาในปัจจุบัน ส่งผลให้โครงเรื่อง แนวคิด ตัวละคร บทสนทนา และฉากในภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากภาพยนตร์ทั่วไป ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ที่มีการย้อนเวลา เปรียบเช่นภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) นั้นจะเป็นภาพยนตร์ที่ช่วยบันทึกและนำเสนอข้อมูลทางประวัติศาสตร์ในช่วงตอนปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) เชื่อมโยงมาจนถึงยุคปัจจุบัน

สำหรับการบันทึกและการนำเสนอข้อมูลทางประวัติศาสตร์สมัยไต้ฮงโจวซือในช่วงตอนปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์เรื่องไต้ฮงโจวซือ (หลงปู่ไต้ฮงกง) นำเสนอเวลาในยุคปัจจุบัน (ปีค.ศ.2014) ย้อนสู่เหตุการณ์ในอดีตช่วงปลายสมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง (北宋末年) ทั้งนี้ ในการนำเสนอเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ผู้แต่งจะต้องคำนึงถึงความเป็นจริงของสภาพสังคมและวิถีชีวิตของผู้คนในช่วงเวลาดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ ผู้แต่งจึงจำเป็นต้องค้นคว้าแหล่งข้อมูลและเอกสารทางประวัติศาสตร์ที่น่าเชื่อถือได้ เพื่อนำเสนอข้อมูลเหล่านั้นมาใช้เป็นวัตถุดิบในการสร้างภาพยนตร์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ชมได้รับความรู้ทางประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องในหลายแง่มุม ในอันที่จะส่งผลให้ผู้ชมภาพยนตร์สามารถนำข้อคิดและบทเรียนที่ได้จากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ มาประยุกต์ใช้สำหรับแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้อย่างเหมาะสม

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า ลักษณะเด่นทางด้านภาษา ด้านตัวละคร ด้านความเชื่อในภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลวงปู่ใต้ฮงกง) เป็นองค์ความรู้ด้านภาษาและวรรณกรรมที่จะไปใช้ต่อยอดในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาด้านมนุษยศาสตร์ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยราชภัฏฯได้เป็นอย่างดี

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจวซือ (หลวงปู่ใต้ฮงกง) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม ผู้วิจัยพบว่า ยังมีอีกหลายประเด็นที่ควรค่าแก่การศึกษาวิจัยต่อไป ได้แก่

(1) การศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์จีนที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับการย้อนเวลาจากปัจจุบันสู่อดีต

(2) การศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์จีนที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับการข้ามเวลาจากปัจจุบันสู่อนาคต

บรรณานุกรม

- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2553). **การวิจัยภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง เจริญจิตรกรรม. (2551). **หลักการเขียนวิจารณ์วรรณกรรม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรีณดา เริงค์กดี. (2555). **การถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านละครเกาหลีอิงประวัติศาสตร์แดจังกึม**. **วารสารนักบริหารมหาวิทยาลัยกรุงเทพ**, ปีที่ 32 (ฉบับที่ 1), หน้า 65-71.
- สมเกียรติ รัชัษณ์มณี. (2538). **โวหารภาพพจน์ในบทเพลงของธงไชย แมคอินไตย์**. **วารสารมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**, ปีที่ 3, หน้า 55-63.
- สุนิสา ปริมาณ. (2543). **การศึกษานิยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยก**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุวรรณ เชื้อนิล. (2523). **วิเคราะห์นวนิยายเรื่องขุนศึกของไม้เมืองเดิม**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- หวงเหิงเถียน (黄衡田) . (2559). **อิงอวี่สื่อเกอเปี่ยนซี (英语辞格辨析)**. อู่ฮั่น (武汉) : ฮว่าจงเคอจีต้าเสวียชูปานเซ่อ (华中科技大学出版社) .
- หวงฮุยหลิน (黄会林) และโจวจิง (周星) . (2551). **อิงชื่อเหวินเสวีย (影视文学)**. ปักกิ่ง (北京) : เกาเต็งเจี้ยวยวีชูปานเซ่อ (高等教育出版社) .
- อิพร ประเทืองเศรษฐ์. (2564). **มาลัยสามชาย: ความย้อนแย้งในการนำเสนอคุณค่าใหม่ของผู้หญิง**. **วารสารวิจิตรวรรณสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์**, ปีที่ 5 (ฉบับที่ 2), หน้า 25-54.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ไฟล์.MP4 ภาพยนตร์เรื่องใต้สองโจ้วชื่อ (หลวงปู่ใต้สองกง) เวอร์ชันภาษาจีน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายสุพัฒน์ กอบตระกุล
วัน เดือน ปีเกิด	22 ตุลาคม พ.ศ.2523 สถานที่เกิด จังหวัดจันทบุรี
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน, ปีพ.ศ.2546 Tianjin Normal University Master of Arts Chinese, ปีพ.ศ.2549 Tianjin Normal University Doctor of Arts Literature, ปีพ.ศ.2560
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	อาจารย์ประจำหมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
ประสบการณ์การทำงาน	พ.ศ.2549 - พ.ศ.2557 เป็นอาจารย์และวิทยากรสอนภาษาจีนให้คนไทยและสอนภาษาไทยให้คนจีน รวมทั้งเป็นนักแปลและล่ามในสถาบันการศึกษา บริษัท และองค์กรต่าง ๆ พ.ศ.2561 - ปัจจุบัน เป็นอาจารย์ประจำหมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
ชื่อผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์เผยแพร่	การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง The Myth (ดาบทะเลฟ้า พัดทะเลเวลา) ด้านภาษา วรรณกรรม และวัฒนธรรม
รางวัลหรือทุนการศึกษาที่ได้รับ	ทุนอบรมภาษาจีนระยะสั้นจากอินบั้น ทุนการศึกษาจากรัฐบาลจีน (CSC Scholarship) ระดับปริญญาเอก